

Ho 129999

การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2564

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแหง)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา มาระนัด)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองแดง)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)

คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... 10 ส.ค. 2564 ปี.....

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย : นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง

ปีการศึกษา : 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับเกณฑ์ ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

กลุ่มเป้าหมายนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน โรงเรียนบ้านสะอาด ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้มาจากวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 14 แผนการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ แบบทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน จำนวน 4 แบบทดสอบ และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วย t-test

ผลการวิจัย 1) การพัฒนาแผนการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.79/84.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) เท่ากับ 4.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.19

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส; เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน; ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : Development of Competence of Basic Volleyball Practice Using Learning Activities in Accordance with Davies' Concept and Peer-Assisted Learning Technique of Grade-6 Students

Author : Miss Maliwan Muksuea

Degree : Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisor : Dr.Prayong Hatthaprom,
Assistant Professor Dr.Phusit Boonthongtherng

Year : 2021

ABSTRACT

The study aimed 1) to develop activities in accordance with Davies' concept and technique of peer-assisted learning of grade-6 students according to the 80/80 criteria, 2) to compare grade-6 students' academic achievement after activities in accordance with Davies' concept and peer-assisted learning technique with the criteria of 80 percent, 3) to study grade-6 students' proficiency of basic volleyball practice using activities in accordance with Davies' concept and peer-assisted learning technique, and 4) to study grade-6 students' satisfaction towards learning in accordance with Davies' concept and peer-assisted learning technique.

The target group consisted of 16 students studying in grade 6 at Ban Sa-at school, Muang Kao subdistrict, Mueang district, Khon Kaen province in the second semester of the academic year 2020 (BE. 2563), chosen with the purposive sampling method. For the research instrument, it included 14 teaching and learning plans, 50-item achievement test, 4 tests of basic volleyball practice, and 20-item student satisfaction survey. Statistics used in data analysis comprised percentage, mean, standard deviation, and t-test of hypothesis test.

For the study outcome, it was illustrated that 1) the development of teaching and learning plans in accordance with Davies' concept and technique of peer-assisted learning had efficiency at 82.79/84.41, meaning that it was higher than the set criteria, 2) after applying activities in accordance with Davies' concept and peer-assisted learning technique, students had their academic achievement significantly higher than the set criteria with statistics at the level .05, 3) after activities based on

Davies' concept and peer-assisted learning technique, students' ability of basic volleyball practice were significantly higher than the determined criteria with statistics at the level .05, 4) students' satisfaction towards learning based on Davies' concept and peer-assisted method was overall at the most with mean equaled to 4.41 and standard deviation equaled to 0.19.

Keywords: Learning Activities in Accordance with Davies' Concept, Peer-Assisted Learning Technique, Basic Volleyball Practice, Academic Achievement

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Jm K.', is written over a horizontal line.

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะและตรวจสอบแก้ไข ข้อบกพร่องจนสำเร็จเรียบร้อย และขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแหง ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ตรวจสอบและแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรการ์ต์ จังหาร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรณคำ คุณครูเขาวรัตน์ สุดเพาะ คุณครูบัณฑิต นามสีฐาน และคุณครูทัศนีย์ ศรีหาบุตร ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียนและคณะครู โรงเรียน บ้านสะอาด จังหวัดขอนแก่น ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกให้คำแนะนำ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย และขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณบิดาและมารดา พร้อมทั้งครอบครัว ที่เป็นแรงผลักดันและให้กำลังใจ แก่ผู้วิจัยเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ของการศึกษางานวิจัย ในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณบิดา มารดาและอาจารย์ที่ให้การศึกษ อบรมสั่งสอน ให้สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม เป็นเครื่องชี้นำ การดำเนินชีวิตที่ดีงาม

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	ข
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.3 สมมติฐานการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	8
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	8
2.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา	10
2.3 วิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส	13
2.4 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน	14
2.5 แผนการจัดการเรียนรู้	17
2.6 ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน	25
2.7 การหาประสิทธิภาพ	31
2.8 ความพึงพอใจในการเรียน	35
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41
2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย	47
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	48
3.1 ขอบเขตการวิจัย	48
3.2 เครื่องมือวิจัย	48
3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ	49
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	55
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	55
บทที่ 4 ผลการวิจัย	59
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59

หัวเรื่อง	หน้า
4.2 ลำดับชั้นในการนำเสนอในการวิเคราะห์ข้อมูล	59
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	64
5.1 สรุป	64
5.2 อภิปรายผล	65
5.3 ข้อเสนอแนะ	68
บรรณานุกรม	69
ภาคผนวก	73
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้	74
ภาคผนวก ข แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	86
ภาคผนวก ค แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอล	108
ภาคผนวก ง แบบสอบถามความพึงพอใจ	119
ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์	128
การเผยแพร่ผลงานวิจัย	136
ประวัติผู้วิจัย	137

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ระดับชั้น ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3 มาตรฐาน พ 3.1	11
2.2 ระดับชั้น ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3 มาตรฐาน พ 3.2	12
3.1 เนื้อหาในบทเรียนตามแบบเรียน เรื่อง ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	49
3.2 เกณฑ์การประเมินทักษะการเล่นลูกสองมือบน (Under)	51
3.3 เกณฑ์การประเมินทักษะการเล่นลูกสองมือบน (Set-up)	52
3.4 เกณฑ์การประเมินทักษะการเสิร์ฟลูกบอล (Serve)	52
4.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน คะแนนระหว่างเรียน E_1 กับคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน E_2 และ ผลเปรียบเทียบ 80/80	60
4.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ระหว่างหลังเรียน กับเกณฑ์	61
4.3 ผลการเปรียบเทียบประสิทธิภาพทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนระหว่างคะแนนระหว่างเรียน กับหลังเรียน	61
4.4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	62
ก.1 แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	75
ก.2 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	76
ก.3 คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	85
ข.1 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	97
ค.1 ผลของแบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาบอลเลย์บอล โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	111
ง.1 ผลดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน (ผู้เชี่ยวชาญ)	122

ตารางที่	หน้า
ง.2 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด ของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	125
ง.3 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	126

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	47
------------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยมีปัจจัยสำคัญที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว คือคุณภาพของคน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของคน การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพจึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวคนได้รับพัฒนาอย่างเต็มที่ ทำให้เป็นคนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักคิดวิเคราะห์เพื่อแก้ไขปัญหา รู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ปรับตัวทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น มีคุณธรรม จริยธรรม รู้จักพึ่งตนเอง และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, น. 1) รวมทั้งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาไว้ว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและคุณธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาต้องยึดหลักการว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดจุดมุ่งหมายของการพัฒนาผู้เรียนไว้ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้แก่ มุ่งหวังพัฒนาให้ผู้เรียนทุก ๆ คนเป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองที่ดี ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย มีความรู้และมีทักษะพื้นฐานรวมทั้งมีเจตคติที่ดี จำเป็นต่อการศึกษาและการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ พลศึกษา เป็นวิชาที่มุ่งหวังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และทักษะโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือกีฬาต่างๆเป็นสื่อการเรียน การเรียนรู้ทางพลศึกษาต้องลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเพราะไม่มีใครเรียนรู้แทนกันได้ พลศึกษาไม่ได้พัฒนาทางด้านร่างกายเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการศึกษาระบบทั้งหมดในร่างกายทั้งทางด้านจิตใจ อารมณ์ และสังคมเช่นเดียวกับทางด้านร่างกาย กิจกรรมพลศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกระบวนการทางด้านร่างกาย สังคม และอารมณ์ ช่วยให้ผู้เรียน

แต่แต่ละคนได้พัฒนาตนเอง และเปิดโอกาสให้รู้จักตนเองมากขึ้น กิจกรรมพลศึกษาจึงเป็นกิจกรรมที่เคลื่อนไหวเพื่อพัฒนาระบบอวัยวะของเด็กที่มีมาตั้งแต่เกิด เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด ฯลฯ ให้มีการเจริญเติบโตและพัฒนาการอย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้กิจกรรมทางพลศึกษา จึงประกอบด้วย เกม กิจกรรมกีฬา (กีฬาในร่ม, กีฬากลางแจ้ง) กิจกรรมเข้าจังหวะ กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพทางกาย กิจกรรมนอกเมือง กิจกรรมแก้ไขความพิการ (ทินกร พิริยะชานานุสรณ์, 2555) กีฬาวอลเลย์บอล เป็นกิจกรรมการออกกำลังกายอีกอย่างหนึ่ง ที่สามารถเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาได้เป็นอย่างดี นิยมเล่นกันโดยทั่วไป จัดเป็นกีฬาสากลประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมเป็นอย่างมาก สามารถเล่นได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ทักษะต่าง ๆ ของกีฬาวอลเลย์บอลเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนตั้งแต่วัยเยาว์ การเล่นกีฬาวอลเลย์บอลนั้นนอกจากผู้เล่นจะได้รับความสนุกสนานแล้ว ยังมีคุณค่าต่อผู้เล่นมีการพัฒนาทักษะกลไก และระบบประสาท ดังนั้นกีฬาวอลเลย์บอลจึงเป็นกิจกรรมที่สำคัญ และเป็นกิจกรรมทางพลศึกษาที่ส่งเสริมในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน อีกทั้งกีฬาวอลเลย์บอลยังมีส่วนช่วยในการเสริมสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้เล่น ทำให้เกิดความสามัคคี ฝึกความรับผิดชอบต่อหน้าที่ การควบคุมอารมณ์ การร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและความซื่อสัตย์ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และเป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษาตั้งแต่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า กีฬาเป็นกิจกรรมสำคัญของพลศึกษาที่จะส่งเสริมให้เด็กได้แสดงออก ทางด้านความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความสามัคคี การจัดกีฬาจะต้องจัดให้ส่งเสริม เพื่อให้เกิดคุณลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ของสังคม กีฬาวอลเลย์บอลได้กำหนดไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาแลพลศึกษา สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา มาตรฐาน พ3.1: เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา มาตรฐาน พ3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา (กระทรวงศึกษาธิการ, น. 22-31)

จากการได้สังเกตการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา พบว่าปัญหาที่พบหลังจากการสอนของครู ได้ประเมินผลในการจัดการเรียนการสอน คือนักเรียนขาดทักษะปฏิบัติการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากการที่นักเรียนยังไม่เคยได้รับการสอนในรูปแบบการเรียนการสอนที่มีการใช้ทักษะปฏิบัติมาก่อน ส่งผลให้การเรียนเรื่องทักษะปฏิบัติค่อนข้างต่ำกว่าเกณฑ์ ด้านเจตคติต่อการเรียน ส่งผลให้เกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนใจต่อการเรียน

ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วม จากการศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการเรียนวิชาพลศึกษา เป็นการเพิ่มทักษะการปฏิบัติแก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมการออกกำลังกาย

การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งกีฬาวอลเลย์บอลก็เป็นหนึ่งในการเรียนการสอนในรายวิชานี้ (Davies, 1980, pp. 100-102) เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติว่า ทักษะส่วนใหญ่ประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงกันเป็นทักษะใหญ่ ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วมากขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว และ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับกรมวิชาการ (2545, น. 4) ได้กำหนดเป้าหมายวิชา พลศึกษามุ่งพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียนไว้ 5 ด้าน ได้แก่ พัฒนาด้านความรู้ พัฒนาด้านเจตคติ พัฒนาด้านทักษะ พัฒนาด้านสมรรถภาพทางกาย และพัฒนาการด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์หรือด้านสังคม ซึ่งพฤติกรรมของกิจกรรมทั้ง 5 ด้าน ของผู้เรียนเป็นผลรวมของการเปลี่ยนแปลงบุคคล มีสาเหตุมาจากการเกิดประสบการณ์ตรงในการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เคลื่อนไหวเพื่อพัฒนาระบบอวัยวะของเด็กที่มีมาตั้งแต่เกิด เช่น การกระโดด การวิ่ง การเดิน โหน ห้อย ขว้าง ปา เป็นต้น ให้มีพัฒนาการและมีการเจริญเติบโตอย่างสมส่วน ด้านนักจิตวิทยาและนักการศึกษายอมรับว่าเด็กทุกคนมีความแตกต่างกัน ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา จึงทำให้ความสามารถในการเรียนรู้ของแต่ละคนไม่เท่ากัน การจัดการศึกษาควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จากการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ รูปแบบวิธีการจัดการเรียนรู้และงานวิจัยต่าง ๆ พบว่ามีวิธีการจัดการเรียนรู้วิธีหนึ่งที่ทำให้ทักษะการเรียนรู้ต่าง ๆ ของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สืบทอดแนวคิดของ (John Dewey) ที่ว่า การเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Learning by Doing) โดยยึดนักเรียนเป็นสำคัญ เน้นให้นักเรียนรวมกลุ่มกันเพื่อการทำงานหรือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน (อารยันต์ แสงนิกุล, 2546, น. 34) สอดคล้องกับ ทศนีย์ สนธิ (2550, น. 14) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนว่า เป็นการให้นักเรียนรวมกลุ่มกันปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนการสอน มุ่งพัฒนาให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้รับประโยชน์จากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นอกจากนี้ Candler, et al. (1981, pp. 380-383) ได้สรุปไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีที่ครูพยายามเข้าถึงความต้องการของนักเรียนแต่ละคน เป็นวิธีการที่ยืดหยุ่นทำให้ครูไม่ต้องพะวงกับนักเรียนที่เรียนช้ากว่าคนอื่น ๆ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าใช้ได้โดยไม่มีวางแผนล่วงหน้า สิ่งที่ครูควรคำนึงคือ การจัดกลุ่มให้นักเรียนและให้นักเรียนแต่ละคนเข้าใจบทบาทของตนเองอย่างถูกต้อง Cibbon and Reay (1982, pp. 39-48) เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการสอนที่คิดขึ้นเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกันเรียนรู้ในกลุ่มเพื่อน ซึ่งวิธีนี้มีรากฐานมาจากแนวคิดและทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งตรงกับ ก่อ สวัสดิ์พานิช ได้เสนอวิธีการสอนที่เรียกว่า วิธีให้นักเรียนสอนนักเรียน โดยเสนอแนะให้โรงเรียนต่าง ๆ นำวิธีสอนนี้

ไปใช้ในโรงเรียน และมีโรงเรียนนำร่องที่นำการสอนนี้ไปใช้ คือโรงเรียนบ้านพุ่มวง จังหวัดเพชรบุรี และโรงเรียนบ้านหัวหนอง จังหวัดขอนแก่น ปรากฏว่า นักเรียนมีส่วนร่วมมาก และเป็นการกระตุ้นนักเรียนต่อการเรียนมากที่สุด

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้การเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์และทำให้กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับเกณฑ์ ร้อยละ 80

1.2.3 เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะอาด ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวนนักเรียน 16 คน ได้มาจากวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.4.2.1 ตัวแปรอิสระ

- 1) การเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์
- 2) การเรียนรู้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

1.4.2.2 ตัวแปรตาม

- 1) ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 3) ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิค

เพื่อนช่วยเพื่อน

1.4.3 ด้านเนื้อหาสาระ

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เนื้อหาเรื่อง ทักษะปฏิบัติกีฬาวอลเลย์บอล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ เวลาเรียน 14 ชั่วโมง ดังนี้

1.4.3.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาวอลเลย์บอล

1.4.3.2 การสร้างความคุ้นเคยกับลูกวอลเลย์บอล

1.4.3.3 การเล่นลูกสองมือล่าง (Under)

1.4.3.4 การเล่นลูกสองมือบน (Set)

1.4.3.5 การส่งลูก (Serve)

1.4.3.6 การเล่นลูกตบ

1.4.3.7 หน้าที่ตำแหน่งการเล่น

1.4.3.8 การเล่นเป็นทีม

1.4.4 ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ระหว่างเดือน มกราคม-มีนาคม พ.ศ. 2564

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ หมายถึง การสอนเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ประกอบด้วยรูปแบบการสอน 5 ชั้น คือ ชั้นที่ 1) ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ชั้นนี้เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือ การกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ

ไม่ช้าหรือเร็วเกิน ปกติ ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญ ที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต ขั้นที่ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยเมื่อ ผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการ กระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็น ทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกต และทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ ขั้นที่ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะ ย่อยโดยไม่มี การสาธิต หรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไข จนกระทั่งผู้เรียนทำได้เมื่อใดแล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะ ย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้ เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน ขั้นที่ 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียน ปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น ขั้นที่ 5) ขั้นให้ผู้เรียน เชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติ แต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียน ปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติ ทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มย่อย ให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วม ในการทำกิจกรรม ผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้สอนและผู้เรียน คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้ได้มา ซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน โดยจะให้ผู้เรียนที่มีคะแนนสูง อธิบายแนะนำความรู้ให้กับ ผู้เรียนที่ได้คะแนนต่ำในการทดสอบก่อนเรียน และใช้เทคนิคนี้ร่วมในขั้นตอนที่ 2, 3 และ 4 ของการ เรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การเรียนรู้ ที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ 5 ขั้นตอน โดยมีการเรียนรู้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเข้า มาร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ในขั้นตอนที่ 2, 3 และ 4 ที่มีเพื่อนเข้ามาช่วยสอน

ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน หมายถึง ทักษะพื้นฐานที่ใช้ในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล ได้แก่ การเล่นลูกสองมือบน การเล่นลูกสองมือล่าง การเสิร์ฟลูกบอล และการตบลูกบอล ทักษะ เหล่านี้เป็นทักษะพื้นฐานสำหรับผู้เล่นวอลเลย์บอล สามารถวัดได้จากแบบวัดทักษะปฏิบัติ วอลเลย์บอลที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ในการเรียน เรื่อง ทักษะปฏิบัติ วอลเลย์บอลพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภายหลังจากสิ้นสุดการทดลองสามารถวัดได้ ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ขอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ โดยใช้แบบวัดความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งมี 5 ระดับ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนพลศึกษา

1.6.2 ได้แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาและรายวิชาอื่น ๆ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

1.6.3 ครูได้แนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้และได้สื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพหลากหลายเพิ่มมากขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานของนักเรียนให้สูงขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้เสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
3. วิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์
4. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
5. แผนการจัดการเรียนรู้
6. ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน
7. การหาประสิทธิภาพ
8. ความพึงพอใจในการเรียน
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ ในโรงเรียนต้นแบบและโรงเรียนที่มีความพร้อมในการใช้หลักสูตรในปีการศึกษา 2552 และใช้ในโรงเรียนทั่วประเทศ ในปีการศึกษา 2553 หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่ใช้แนวคิดหลักสูตรอิงมาตรฐาน (Standards-based Curriculum) ซึ่งกำหนดสิ่งที่ผู้เรียนจึงรู้และปฏิบัติได้ในมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ซึ่งจะประกอบด้วย ความรู้ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์ เมื่อผู้เรียนได้รับการพัฒนาไปแล้ว นอกจากจะมีความรู้ความสามารถ ตลอดจนคุณธรรมจริยธรรมที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดแล้ว จะนำไปสู่การมีสมรรถนะสำคัญ 5 ประการและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการอีกด้วย

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่หลักสูตรกำหนดนั้นต้องได้รับการปลูกฝังและพัฒนา ผ่านการจัดการเรียนการสอน การปฏิบัติกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในลักษณะต่าง ๆ จนตกผลึกเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในตัวผู้เรียน การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ต้องใช้ข้อมูลจาก การสังเกต พฤติกรรม ซึ่งใช้เวลาในการเก็บข้อมูลพฤติกรรมเพื่อนำมาประเมินและตัดสิน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, น. 1)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพ คนในสังคมไทยให้มีคุณธรรม และ มีความรอบรู้ อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรมสามารถ ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวการพัฒนาคนดังกล่าว มุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะ และความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตอันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน (สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549, น. 57) ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของ กระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริม ผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้าน เทคโนโลยีสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 47)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 4-6) ได้กล่าวถึงมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ช่วยทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับเห็นผลคาดหวังที่ต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชัดเจนตลอดแนว ซึ่งจะสามารถช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาร่วมกันพัฒนา หลักสูตรได้อย่างมั่นใจ ทำให้การจัดการหลักสูตรในระดับสถานศึกษามีคุณภาพและมีความเป็น เอกภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความชัดเจนเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และช่วย แก้ปัญหาการเทียบโอนระหว่างสถานศึกษา ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับตั้งแต่ ระดับชาติจนกระทั่งถึงสถานศึกษาจะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งเป็นกรอบทิศทางในการจัด การศึกษาทุกรูปแบบ และครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่ม เป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน การจัด หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งระดับชาติ ชุมชน รอบครัวและบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบ โดยร่วมกันทำงานอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องในการวางแผน ดำเนินการ ส่งเสริม สนับสนุน ตรวจสอบ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไข

2.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หลักสูตรและแนวการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษามีหน่วยงานและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ความสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพการสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ให้อย่างยืน โดยกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาพฤติกรรมทุกๆด้าน ทั้งทางด้านคุณธรรมและเจตคติ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว ร่างกาย รักในการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

2.2.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาไว้อย่างชัดเจน ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ไว้ดังนี้

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

สาระการเรียนรู้ที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจ และเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระการเรียนรู้ที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

สาระการเรียนรู้ที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระการเรียนรู้ที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

2.2.3 คุณภาพของผู้เรียน

ด้านมาตรฐานของคุณภาพของผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการกำหนดคุณลักษณะที่ผู้เรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไว้ดังต่อไปนี้ 1) สามารถดูแลสุขภาพ สร้างเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค หลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยการวางแผนอย่างเป็นระบบ 2) แสดงออกถึงความรัก ความเอื้ออาทร ความเข้าใจในอิทธิพลของครอบครัว เพื่อนสังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การดำเนินชีวิต และวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี 3) ออกกำลังกาย เล่นกีฬา เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพ เพื่อสุขภาพโดยนำหลักการของทักษะ กลไกมาใช้ได้อย่างถูกต้องสม่ำเสมอด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน 4) แสดงความรับผิดชอบ ให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามกฎ กติกา สิทธิ หลักความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของตนเองและทีม 5) แสดงออกถึงการมีมารยาทในการดู การเล่น และการแข่งขัน ด้วยความมีน้ำใจนักกีฬาและนำไปปฏิบัติในทุกโอกาสจนเป็นบุคลิกภาพที่ดี 6) วิเคราะห์และประเมินสุขภาพส่วนบุคคลเพื่อกำหนดกลวิธีลดความเสี่ยง สร้างเสริมสุขภาพ ดำรงสุขภาพ ป้องกันโรค และการจัดการกับอารมณ์และความเครียดได้ถูกต้องและเหมาะสม 7) ใช้กระบวนการทาง ประชาสังคม สร้างเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งปลอดภัย และมีวิถีชีวิตที่ดี

2.2.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6

วิชาพลศึกษา เป็นวิชาพื้นฐานที่ได้จัดทำขึ้นตามสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล มี 2 มาตรฐาน ได้แก่

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพในการเล่น โดยมีการละเอียดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางในแต่ละระดับชั้น ดังนี้

ตารางที่ 2.1 ระดับชั้น ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3 มาตรฐาน พ 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 6	1. มีทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นใน ลักษณะทั้งแบบอยู่กับที่ เคลื่อนที่ และใช้ อุปกรณ์ประกอบ และการเล่นกีฬา ประกอบเพลง	มีการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่น ในการร่วม กิจกรรมทางกาย เช่น กิจกรรม แบบผลัด กายบริหารประกอบเพลง ยืดหยุ่นขั้นพื้นฐานที่ใช้ทำต่อเนื่อง และการต่อตัวท่าง่าย ๆ

(ต่อ)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	2. การใช้แรง และความสมดุลในการเคลื่อนไหวร่างกายในการเล่น เกม เล่นกีฬา และนำผลมาปรับปรุง เพิ่มพูนวิธีปฏิบัติของตนและผู้อื่น	การเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวในการเล่น เกมและกีฬา
	3. เล่นกีฬาไทย และกีฬาสากลประเภทบุคคล และประเภททีมได้อย่างละ ๑ ชนิด	การเล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม เช่น กรีฑา ประเภทลู่ และลาน เปตอง ว่ายน้ำ เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล ฟุตบอล ตะกร้อวง
	4. ใช้ทักษะกลไก เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนและผู้อื่นในการเล่นกีฬา	การใช้ข้อมูลด้านทักษะกลไกเพื่อปรับปรุงและเพิ่มพูนความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬา
	5. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการ แล้วนำความรู้และหลักการที่ได้ไปใช้เป็นฐานการศึกษาหาความรู้เรื่องอื่น ๆ	การนำความรู้และหลักการของกิจกรรมนันทนาการไปใช้เป็นฐานการศึกษาหาความรู้

ตารางที่ 2.2 ระดับชั้น ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3 มาตรฐาน พ 3.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 6	1. สามารถอธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกาย และการสร้างเสริมบุคลิกภาพได้	ประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการสร้างเสริมบุคลิกภาพ
	2. เล่นเกมที่ใช้ทักษะการวางแผน สามารถเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายและเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบได้	การเล่นเกมที่เพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายที่ใช้ในการวางแผนและการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบและสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองได้	การเล่นกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีมที่ตนเองชื่นชอบ สามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองได้
	4. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น	กฎ กติกาในการเล่นกีฬาไทย กีฬาสากลตามชนิดกีฬาที่เล่น
	5. จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และนำไปใช้ในการเล่นกีฬา	กลวิธีการรุก การป้องกันในการเล่นกีฬา
	6. เล่นเกมและกีฬา ด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา	การสร้างสามัคคีและความมีน้ำใจนักกีฬาในการเล่นเกมและกีฬา

2.3 วิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

2.3.1 ความหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

ทศานา เขมมณี (2550, น. 246) ได้สรุปถึงรายละเอียดการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวีส์ ดังนี้คือ

1. ทฤษฎีหลักการแนวคิดของรูปแบบ

เดวีส์ ได้นำเสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะพื้นฐานย่อย ๆ เป็นจำนวนมาก ในการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะพื้นฐานย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน จึงค่อยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงจากทักษะพื้นฐานย่อยๆ นั้นต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดี

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รูปแบบนี้ช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก

3. ขั้นตอนของกระบวนการ

รูปแบบการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มีรายละเอียดดังนี้คือ Davies (1971, pp. 54-56) ได้นำเสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่าทักษะส่วนใหญ่

จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้น คือ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะต่างๆโดยรวม คือให้ผู้สอนสาธิตให้ผู้เรียนได้ดูทั้งหมดตั้งแต่เริ่มต้นจนครบกระบวนการ แต่ก่อนการสาธิตเริ่มต้น ครูผู้สอนควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนสังเกตจุดสำคัญที่ให้ความสนใจเป็นในขณะกำลังสังเกต

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ เมื่อผู้เรียนได้เห็นทักษะย่อยๆต่างๆ จากภาพรวมของทักษะหรือการกระทำทั้งหมดแล้ว ครูผู้สอนควรวิเคราะห์ทักษะย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกต และทำตามไปที่ละส่วน อย่างช้า ๆ

ขั้นที่ตอน 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะพื้นฐานย่อยต่างๆ โดยขั้นตอนนี้จะไม่มีการสาธิต หรือมีแบบอย่างให้ดู หากมีข้อสงสัย ครูผู้สอนต้องให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นใช้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติทักษะต่างๆได้แล้ว ผู้สอนสามารถแนะนำ เทคนิควิธีการต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะนั้นได้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 ให้ผู้เรียนเชื่อมโยงจากทักษะพื้นฐานย่อย ๆ เป็นทักษะใหญ่ที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติแต่ละทักษะได้แล้ว ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง ต่อเนื่องกันหลายเที่ยว จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ ได้อย่างชำนาญ

จากการศึกษากระบวนการสอนตามทักษะปฏิบัติของเดวิส สรุปได้ว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการปฏิบัติที่ครูผู้สอนแบ่งเนื้อหาของหน่วยใหญ่ออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียดและให้มีจำนวนเนื้อหาย่อยให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยเหล่านั้นให้ได้ดีจนเกิด ความชำนาญ ในระหว่างขั้นตอนการฝึกทักษะย่อยแต่ละส่วนนั้น ครูจะเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติงานนั้น ก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนฝึกปฏิบัติงานด้วยตนเองโดยไม่มีการสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่างอีกครั้ง เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนปฏิบัติทักษะได้แล้วจึงสอนเทคนิคและวิธีการที่ช่วยให้การปฏิบัติทักษะได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น เมื่อนักเรียนฝึกทักษะย่อยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของงานทั้งหมดแล้ว จึงนำประสบการณ์ย่อยเหล่านั้นมาสู่การปฏิบัติงานเต็มรูป

2.4 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

2.4.1 ความหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวคิดที่เปิดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทการสอนจากครูสู่นักเรียน นับว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียน

เป็นศูนย์กลาง วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนี้ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาเป็นจำนวนมาก เพราะเทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีที่ครูผู้สอนพยายามเข้าถึงตัวนักเรียนแต่ละคน เป็นแนวคิดที่ส่งเสริมและโน้มน้าวให้นักเรียนมีความคิดและทัศนคติที่ดีภายในกลุ่ม วิธีการสอนนี้ ผู้สอนต้องวางแผนการสอนไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นการช่วยเหลือให้เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเองได้อย่างถูกต้อง (สมถวิล มติศิริกุล, 2549, น. 19)

การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนหรือให้ผู้เรียนช่วยเหลือกันเอง เป็นวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทั้งสองฝ่าย วิธีการนี้ได้พัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามจุดประสงค์ของครู โดยมุ่งเน้นช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนช้า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทางด้านความประพฤติและปัญหาอื่น ๆ โดยเชื่อว่า วิธีการที่ให้ผู้เรียนสอนกันเอง ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกันและกัน และการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้เรียนที่เรียนช้า เกิดการเรียนรู้ได้เนื่องจากภาษาที่ผู้เรียน ใช้สื่อสารกัน ช่วยถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเอง ก็จะทำให้เข้าใจในความรู้นั้นได้ดีขึ้น ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของการสอนโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนไว้ดังนี้

ชูศรี วงศ์รัตน์ และคณะ (2545) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Assisted Learning) เป็นการเรียนรู้โดยให้นักเรียนช่วยเพื่อนซึ่งกันและกัน แทนที่ครูจะเป็น ผู้สอนโดยตรงเป็นการสอนกันตัวต่อตัวที่เพื่อนอาจช่วยเหลือแนะนำเพื่อนโดยตรง หรือใช้สื่อ การเรียนรู้อื่นมาประกอบ เช่น แบบฝึก หนังสือเรียนเล่มเล็ก บทเรียนสำเร็จรูป วัสดุทัศน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน และการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ ระหว่างกัน ถ้าครูผู้สอนและผู้เรียนคุ้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยครูเป็นที่ปรึกษาและคอยดูแลนักเรียนตลอดเวลา

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2545) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดเจตนารมณ์ของปรัชญาการศึกษา Learning by Doing ตามแนวคิดทฤษฎีของ John Dewey ที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกัน หรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน อาจกล่าวได้ว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนนั้น เป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ได้รับ ประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง

Topping (2001) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ได้มาซึ่งทักษะ จากเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่ได้จากการจับคู่กัน โดยผู้เรียนทั้งคู่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ และนอกจากนี้ยังเป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการวางแผนตามขั้นตอนการดำเนินการอย่างเป็นระบบระเบียบ

Kohn and Vajda (1975, p. 379-390) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นคู่ ร่วมกันทำกิจกรรมได้ ทุกทักษะ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันละกัน

Maheady and Fotherantz (1994, p. 27) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนไว้ว่า เป็นอีกวิธีการสอนอีกวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการเรียนรู้ และความสามารถทางวิชาการ ให้กับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียน มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีทักษะในการเล่นวอลเลย์บอลเก่งกว่ากับผู้ที่มีทักษะในการเล่นวอลเลย์บอลด้อยกว่า เพื่อช่วยเหลือกันในขณะทำกิจกรรม โดยผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอน ที่ผ่านการฝึกอบรมแนวทางการเคลื่อนไหวทางกาย ทักษะแต่ละกิจกรรมต่างๆ เป็นผู้อธิบายและสาธิตให้กับนักเรียนผู้เรียนรวมทั้งนำฝึกทักษะแต่ละกิจกรรม เมื่อนักเรียนผู้สอนเพิ่มทักษะแต่ละกิจกรรม ให้กับตนเอง และนักเรียนผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทักษะใหม่ให้กับตนเองด้วยแล้ว ผู้เรียนแต่ละคู่ผลัดเปลี่ยนสลับบทบาทกันเพื่อเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้ทำหน้าที่เป็นทั้งนักเรียนผู้สอน และนักเรียนผู้เรียน

2.4.2 วิธีการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ๗

Bender (2002, pp. 115-139) ได้กล่าวถึง วิธีการใช้กลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ว่าการให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสอง ช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน
2. ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจน
3. สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดจนกว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป
4. ฝึกให้เพื่อนผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมแสดงออกของเพื่อนผู้เรียน
5. เพื่อนผู้สอนควรมีการจดบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้
6. ครูผู้สอนดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใด มีปัญหาหรือไม่

2.4.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สอนให้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะของนักเรียน กลุ่มที่อ่อนและปานกลาง โดยให้นักเรียนกลุ่มที่เก่งกว่าทำหน้าที่ช่วยสอนแทนครูผู้สอน มีการใช้การเสริมแรงทางบวก การจัดทีมเพื่อแข่งขัน และการมอบรางวัลแก่ทีม

สรุปได้ว่า แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนจะได้รับประโยชน์อย่างมาก ทั้งในด้านการเรียนและด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าในตัวเองและเพื่อน ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.5 แผนการจัดการเรียนรู้

2.5.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนตรงกับภาษาอังกฤษว่า Lesson Plan หรือ Plan Unit มีผู้ได้ให้ความหมายไว้หลายอย่างดังนี้

วัฒนาพร ระจับทุกข์ (2545, น. 139; อ้างถึงใน สมบุญ ศิลปรุ่งธรรม, 2558, น. 121) ได้ให้ความหมายแผนการจัดการเรียนรู้ว่า หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูกำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้

สุวิทย์ มูลคำ (2549, น. 59; อ้างถึงใน สมบุญ ศิลปรุ่งธรรม, 2558, น. 122) ได้ให้ความหมายแผนการจัดการเรียนรู้ว่า หมายถึง แผนการเตรียมการสอนหรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และเขียน และเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยเริ่มจากการกำหนดวัตถุประสงค์ว่า ใช้สื่อการสอนหรือแหล่งการเรียนรู้ใด และจะประเมินอย่างไร

พรพิมล พรพิรชนม์ (2550, น. 220) กล่าวว่า การวางแผนการจัดการเรียนรู้เป็นการเตรียมกิจกรรมและข้อมูลที่จะต้องใช้ในการสอนของผู้สอนล่วงหน้าอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550, น. 2) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้คือแนวการดำเนินการและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ซึ่งมีส่วนสำคัญประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหา (สาระการเรียนรู้) วิธีการจัดกิจกรรม (กระบวนการเรียนรู้) สื่อการเรียนรู้ (แหล่งการเรียนรู้) และการประเมินผลผู้เรียน (กระบวนการวัดและการประเมินผล)

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 213) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความหมายเช่นเดียวกับแผนการสอนกล่าวคือ เป็นแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การใช้สื่อการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่คาดหวังที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, น. 281) กล่าวว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่าเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผล ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าแผนการสอนเป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการสอนของกรมวิชาการทำให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใดเพื่อจุดประสงค์ใดสอนอย่างไรใช้สื่ออะไรและวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

ชวลิต ชูกำแพง (2553, น. 94) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้หมายถึงเอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอน ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้งโดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา เวลาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

สมบุญ ศิลป์รุ่งธรรม (2558, น. 1) ได้ให้ความหมายแผนการจัดการเรียนรู้ว่า หมายถึงขั้นตอน กิจกรรมการเรียนรู้ การวางแผน การสอน การเตรียมการในการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีกรรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้โดยเริ่มจากการกำหนดวัตถุประสงค์ว่า จะให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใด (สติปัญญา/ทัศนคติ/ทักษะ) จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีใด ใช้สื่อการสอนหรือแหล่งการเรียนรู้ใด และจะประเมินอย่างไรเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้

สรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ แผนการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้จริง เพื่อเป็นแนวทางให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดประเมินผล สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.5.2 ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ประภาพร สุขพูล (2544, น. 49) ได้สรุปความสำคัญของแผนการสอน ดังนี้

1. ส่งเสริมให้ครูใฝ่ศึกษาหาความรู้ ทั้งหลักสูตรและแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เหมาะสม
2. ครูได้เตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า
3. อำนวยความสะดวกแก่ครูที่ไม่มีประสบการณ์ด้านการสอน
4. ให้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอนแทน เมื่อติดธุระหรือลา

5. ทำให้การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
6. เพื่อเป็นแนวทางในการแนะนำหรือนิเทศการเรียนการสอน

สุวิทย์ มูลคำ (2549, น. 58; อ้างถึงใน สมบุญ ศิลปรุ่งธรรม, 2558, น. 126) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนการสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดีที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูมีคู่มือจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าด้วยตนเอง และทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตรงตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้ครูทราบว่าการสอนของตนเองได้เดินไปในทิศทางใดหรือทราบว่าจะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดประเมินผลอย่างไร
4. ส่งเสริมให้ครูใฝ่ศึกษาหาความรู้ ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีจัดการเรียนรู้ จะจัดหาและใช้สื่อการเรียนรู้อะไรตลอดจนการวัดและประเมินผล
5. ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนกันได้
6. แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้ว จะเกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษามาก
7. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงให้เห็นถึงความชำนาญ ความเชี่ยวชาญของครู สำหรับการประกอบการประเมิน เพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะครูให้สูง

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนมีความสำคัญในการทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนที่ดีวิธีเรียนที่ดีที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา ช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำได้ล่วงหน้าด้วยตนเองและทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย ทำให้ผู้สอนทราบว่าการสอนของตนเองได้เดินไปในทิศทางใด หรือทราบว่าจะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดผลและประเมินผลอย่างไร ส่งเสริมให้ครูผู้สอนใฝ่ศึกษาหาความรู้ทั้งเรื่องหลักสูตรวิธีการจัดการเรียนรู้จะจัดหาและใช้สื่อแหล่งเรียนรู้ตลอดจนการวัดผลประเมินผล ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอนแทนได้ นำไปใช้และพัฒนาแล้ว จะเกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษามาก รวมถึงเป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของครูผู้สอนสำหรับประกอบการประเมินเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะครูให้สูงขึ้น

2.5.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2550, น. 27) กล่าวว่าไว้ว่าองค์ประกอบของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ไม่มีรูปแบบตายตัวขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือสถานศึกษาแต่ละแห่งจะคิดดัดแปลงตามความเหมาะสม อย่างไรก็ตามลักษณะของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้จะมีรูปแบบคล้ายกัน โดยองค์ประกอบของแผนการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นจากความพยายามตอบคำถามดังต่อไปนี้ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2551, น. 281-282)

1. สอนอะไร (หน่วยหัวเรื่องความคิดรวบยอดหรือสาระสำคัญ)
2. เพื่อจุดประสงค์อะไร (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)
3. ตัวสาระอะไร (โครงร่างเนื้อหา)
4. ใช้วิธีการใด (กิจกรรมการเรียนการสอน)
5. ใช้เครื่องมืออะไร (สื่อการเรียนการสอน)
6. ทราบได้อย่างไรว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ (วัดผลประเมินผล) เพื่อสอดคล้อง

กับคำถามดังกล่าวจึงกำหนดให้แผนการสอนมีองค์ประกอบดังนี้

6.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้หน่วยที่สอนและสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอด) ของเรื่อง

- 6.2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 6.3 สาระการเรียนรู้
- 6.4 กิจกรรมการเรียนการสอน
- 6.5 สื่อการเรียนการสอน
- 6.6 วัดผลประเมินผล

ดังนั้นในการจัดทำแผนการเรียนรู้จึงต้องเขียนให้ครบทุกหัวข้อดังกล่าว (ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง และคณะ, 2545, น. 54) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. หัวเรื่อง (Heading)
2. สาระสำคัญ (Concept)
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ (Objective)
4. เนื้อหาสาระ (Content)
5. กิจกรรมการเรียนรู้ (Activities)
6. สื่อการเรียนรู้ (Material & Media)
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment)

สรุปได้ว่า การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการจัดทำเพื่อตอบคำถามว่า สอนอะไรสาระสำคัญคืออะไร เพื่อจุดประสงค์อะไร มีเนื้อหาสาระว่าอย่างไร ใช้วิธีการใด ใช้เครื่องมืออะไรทราบได้อย่างไรว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ ประกอบด้วย หัวเรื่อง (Heading) สาระสำคัญ (Concept) จุดประสงค์การเรียนรู้ (Objective) เนื้อหาสาระ (Content) กิจกรรมการเรียนรู้ (Activities) สื่อการเรียนรู้ (Material & Media) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment) ซึ่งในการเขียนต้องให้ครบทุกหัวข้อดังกล่าว

2.5.4 ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2538, น. 19) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อหรือแผนการสอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรฯและเอกสารค้นคว้าต่างๆ
2. วิเคราะห์คำอธิบายของแต่ละทักษะที่หลักสูตรกำหนด
3. กำหนดจุดประสงค์ย่อย
4. วิเคราะห์จุดประสงค์ในคู่มือครู
5. กำหนดหน่วยการเรียนรู้และคาบเรียน
6. กำหนดจุดประสงค์ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้
7. การจัดการจัดการเรียนการสอน
8. การกำหนดสื่อและอุปกรณ์
9. การวัดและประเมินผล

สำลี ริกสุทธิ และคณะ (2544, น. 18) กล่าวว่า การทำแผนการจัดการเรียนรู้อมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร ต้องศึกษาหลักสูตรอย่างกว้างขวางและอย่างลึกในวิชาและรายวิชาที่สอน เช่น ศึกษาโครงสร้างของวิชา จุดประสงค์ของวิชา สื่อการเรียนการสอนที่กำหนดในรายวิชา คำอธิบายรายวิชาและธรรมชาติของวิชา เป็นต้น

2. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลาและกิจกรรม วิเคราะห์ที่ได้จากคำอธิบายรายวิชา โดยให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ของวิชาและจุดประสงค์ของหลักสูตร

3. หากลวิธีสอน กลวิธีสอนจะต้องสอดคล้องกับหลักสูตร โดยใช้ทักษะกระบวนการและทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ ตลอดทั้งประสมประสานระหว่างประสบการณ์และจินตนาการของผู้สอนเองคงจะไม่มีวิธีสอนใดวิเศษสุดในโลก แต่วิธีการสอนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้มากที่สุดจะต้องยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ ให้ค้นพบคำตอบด้วยตนเอง ให้รู้จักการวางแผนและฝึกทักษะเป็นกลุ่มและรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนได้เป็นผู้คิดเป็น ทำเป็นและเห็นช่องทางในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

4. จัดทำสื่อการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนจะต้องสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งอาจจะเป็นสื่อที่ใช้อยู่แล้วหรือสื่อที่คิดขึ้นใหม่ก็ได้ แต่ต้องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาด้วย

5. จัดทำเครื่องมือวัดผลและประเมินผล เครื่องมือวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับหลักสูตร โดยเครื่องมือนี้จะต้องวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย ตลอดทั้งครอบคลุมถึงกระบวนการวางแผนของนักเรียนทั้งจากสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลองด้วย

6. กำหนดโครงสร้างสำหรับ 1 รายวิชา การกำหนดโครงสร้างสำหรับหนึ่งรายวิชาสามารถปฏิบัติได้ 2 ลักษณะ กล่าวคือ โครงสร้างอย่างสังเขปและโครงสร้างอย่างละเอียด เป็นการวางโครงสร้างโดยสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาเวลา กระบวนการ สื่อการเรียนการสอนการวัดผลและประเมินผลให้เห็นภาพรวมตลอดใน 1 รายวิชา ส่วนโครงสร้างอย่างสังเขปเป็นการวางโครงสร้างโดยสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาและเวลา เพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งหมดใน 1 รายวิชา

7. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ขยายจากโครงสร้าง เป็นการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ในแต่ละคาบ/ชั่วโมงอย่างละเอียดและปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้โดยมีส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้การดำเนินการสอนบรรลุเป้าหมาย ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งมีมากมายหลากหลายข้อแตกต่างกันไป แต่ส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้จะต้องมีในแผนการจัดการเรียนรู้ คือ

7.1 สารระสำคัญ

7.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

7.3 กิจกรรมการเรียนการสอน

7.4 สื่อการเรียนการสอน

7.5 การวัดผลและประเมินผล

ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง และคณะ (2545, น. 74-81) กล่าวว่า การเขียนแผนการเรียนรู้หรือแผนการสอนเป็นงานสำคัญในการกำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้สำหรับครูเพราะเป็นการเตรียมการช่วยเหลือในการสอนบรรลุผลตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพในการเขียนแผนการเรียนรู้ ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, น. 288) กล่าวว่า การเขียนแผนการสอนเป็นงานสำคัญอย่างยิ่งของผู้เป็นครูเพราะเป็นการเตรียมการสอนที่สมบูรณ์ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามจุดหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริงในการเขียนแผนการสอนผู้สอนต้องศึกษาเอกสารหลักสูตรเป็นเบื้องต้นก่อนที่จะลงมือเขียนโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ที่จะสอน

1.1 จุดประสงค์ประจำวิชา

1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1.3 คำอธิบายรายวิชา

1.4 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา

1.5 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้

1.6 แผนการเรียนรู้

2. ศึกษาแนวการสอนของกรมวิชาการเพื่อ

2.1 ศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแต่ละช่วงระดับ และระดับระดับว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่เพื่อเพิ่มเติมอีกให้สมบูรณ์

2.2 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในกลุ่ม สาระการเรียนรู้หรือไม่ถ้าไม่สอดคล้องควรปรับและนำมาเขียนในแผนการสอนให้ชัดเจนต่อไป

2.3 นำกิจกรรมในแนวการสอนมาพิจารณาประกอบการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนในการเขียนแผนการสอนต่อไป

3. ชั้นเขียนแผนการสอน เป็นขั้นสำคัญซึ่งผู้เขียนต้องวางแผนอย่างรอบคอบ โดยกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียน การสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริงกำหนดสื่อการสอนและการวัดผลที่สอดคล้องกับ จุดประสงค์การสอนอย่างไรก็ตามควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นกระบวนการและ ใช้กระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการกลุ่มกระบวนการแก้ปัญหากระบวนการ 9 ประการเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ที่จะสอน เช่น จุดประสงค์ประจำวิชา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา การวิเคราะห์หน่วย การเรียนรู้ แผนการเรียนรู้ศึกษาแนวการสอน เขียนแผนการสอน

2. ศึกษาแนวการสอน เพื่อศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ ที่คาดหวังในแต่ละช่วงระดับและระดับ วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ และนำกิจกรรมในแนวการสอนมาพิจารณาประกอบการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนในการเขียนแผนการสอนต่อไป

3. ชั้นเขียนแผนการสอน เป็นขั้นตอนสำคัญในการวางแผน โดยกำหนดจุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ กำหนดสื่อการสอน และการวัดผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน

2.5.5 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรประกอบด้วยกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง และหลาย ๆ วิธีการก่อนที่จะใช้แผนการจัดการเรียนรู้ใด ควรจะมีการประเมินผู้เรียนก่อนเพื่อใช้เป็นข้อมูล ในการเลือกวิธีการและกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม เพื่อผู้เรียนจะได้ไปสู่พฤติกรรมที่คาดหวัง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องมีรายละเอียดชัดเจนถึงกิจกรรมนักเรียน บทบาทของครู การใช้สื่อ การวัดผล จนผู้อ่านมองเห็นภาพพฤติกรรมจริง ๆ ในห้องเรียนได้สมบูรณ์ จึงถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ดีและไม่จำเป็นต้องทำบันทึกการสอนอีกก็ได้เพราะแผนการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจนใช้แทนบันทึก

การสอนได้ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่เข้าลักษณะ 4 ประการ คือ (สุวิทย์ มูลคำ, 2549, น. 55-56)

1. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียนเป็นผู้ได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นเพียงผู้คอยชี้แนะส่งเสริมหรือกระตุ้นให้กิจกรรมดำเนินไปตามความมุ่งหมาย
2. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบคำตอบหรือทำสำเร็จด้วยตนเองโดยครูพยายามลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหาให้ผู้เรียนคิดแก้หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง
3. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการมุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และนำกระบวนการไปใช้จริง
4. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ในท้องถิ่น หลีกเลี่ยงการใช้วัสดุอุปกรณ์สำเร็จรูปราคาสูง

ลำลี รักสุทธิและคณะ (2546, น. 16) ได้กล่าวว่า จะประเมินตัดสินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างไร ว่าเหมาะสมดีแล้วหรือไม่ ว่าได้ตัดสินโดยการนำแผนการจัดการเรียนรู้นั้นไปใช้จริงในการจัดการเรียนการสอน ว่าสามารถดำเนินการให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดีเพียงใดและสามารถให้นักเรียนได้เกิดทักษะกระบวนการและเกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ ครบถ้วนตามจุดประสงค์เพียงใด ถ้าครูมีบทบาทมากในการเป็นผู้ให้ความรู้โดยตรงและนักเรียนไม่มีโอกาสแสดงพฤติกรรมที่สะท้อนการฝึกปฏิบัติให้เกิดทักษะกระบวนการก็จะเป็นเครื่องแสดงความด้อยคุณภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้น นอกจากต้องครอบคลุมกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ลักษณะ คือ ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติเองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง เน้นทักษะกระบวนการและส่งเสริมให้ผู้เรียน เน้นการใช้วัสดุอุปกรณ์ในท้องถิ่นแล้ว แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องผ่านขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญด้วย จึงจะทำให้การจัดการกิจกรรมประสบผลสำเร็จตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

จากข้อมูลทีกล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้จริง เพื่อเป็นแนวทางให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดประเมินผล สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย หัวเรื่อง (Heading) สาระสำคัญ (Concept) จุดประสงค์การเรียนรู้ (Objective) เนื้อหาสาระ (Content) กิจกรรมการเรียนรู้ (Activities) สื่อการเรียนรู้ (Material & Media) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment) ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้น ต้องครอบคลุมกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ลักษณะ

คือ ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเองเน้นทักษะกระบวนการและส่งเสริมให้ผู้เรียนเน้นการใช้วัสดุอุปกรณ์ในท้องถิ่น และต้องผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญด้วย จึงจะทำให้การจัดกิจกรรมประสบผลสำเร็จตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2.6 ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน

2.6.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาวอลเลย์บอล

การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายช่วยให้มีสุขภาพและร่างกายที่แข็งแรง มีน้ำใจ นักกีฬาผ่านคลายความตึงเครียด มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่ดี การใช้เวลาว่างใน การเล่นกีฬาเป็นการสร้างคุณภาพที่ดี ซึ่งการออกกำลังกายและเล่นกีฬาแต่ละครั้งต้องคำนึงถึงหลักปฏิบัติเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาให้ดียิ่งขึ้น มีความสามารถ ในขั้นสูงในการพัฒนาเป็นนักกีฬาที่มีคุณภาพต่อไป (ยุพาพร ทองตั้ง และคณะ, 2546, น. 52)

2.6.1.1 ลักษณะของการเล่นวอลเลย์บอล

กีฬาวอลเลย์บอลเป็นเกมการเล่นชนิดหนึ่งทีเล่นเป็นทีม ทีมหนึ่ง ๆ จะประกอบด้วยผู้เล่น 12 คน เป็นตัวจริงลงแข่งขันในสนามทีมละ 6 คน และแต่ละทีมจะมีผู้เล่นสำรอง นั่งอยู่นอกขอบสนามอีกฝ่ายละ 6 คน แต่ละทีมสามารถเปลี่ยนตัวได้ ซึ่งต้องกระทำในเขตเปลี่ยนตัวสนามแข่งขัน ต้องเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า พื้นที่ต้องเรียบไม่มีสิ่งกีดขวาง รวมทั้งบริเวณรอบ ๆ ด้วยสนามแข่งขันมีขนาด 18X9 เมตร สนามแบ่งออกเป็น 2 ส่วนเท่า ๆ กัน โดยมีเส้นกึ่งกลางสนามจากเส้นกึ่งกลางสนามไปยังด้านข้างของแต่ละทั้งสองด้าน ยังมีเส้นแบ่ง แตนเป็นแดนหน้าและแดนหลังอีกด้านละ 1 เส้นเหนือเส้นกึ่งกลางสนามจะชิงด้วยตาข่ายไว้ โดยมีเสาตั้งอยู่นอกสนามตรงเส้นกึ่งกลางสนามด้านข้างด้านละ 1 ต้น ความสูงของตาข่าย ขึ้นอยู่กับประเภทการแข่งขันที่ไม่เท่ากันผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่าย จะต้องยืนเป็นลักษณะ 2 แถว แถวหน้า 3 คน แถวหลัง 3 คน การเริ่มเล่นให้ผู้เล่นในตำแหน่งขวาของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เป็นคนเสิร์ฟ (เขตเสิร์ฟมีความกว้าง 9 เมตร) อยู่หลังเส้นหลังตลอดเส้นเป็นเขตเสิร์ฟ (อภิศักดิ์ ข้าสุข, 2544, น. 13)

2.6.1.2 ประโยชน์ของการเล่นวอลเลย์บอล

อภิศักดิ์ ข้าสุข (2544, น. 15) กล่าวว่า การเล่นวอลเลย์บอลมีประโยชน์เหมือนกับการเล่นกีฬาอื่น ๆ ที่เปิดโอกาสให้บุคคลทุกเพศทุกวัยได้เล่นกันอย่างสนุกสนาน กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่นิยมของคนทั่วไป ประโยชน์ของการเล่นวอลเลย์บอล กล่าวพอสรุปได้ดังนี้

1. ประโยชน์ทางด้านร่างกาย การเล่นกีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่ต้องเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนใหญ่ของร่างกายเกือบทุกส่วน กล้ามเนื้อส่วนใหญ่ของร่างกายได้รับการบริหาร

เป็นอย่างดี ถ้าได้เล่นเป็นประจำและมีระยะเวลาของการเล่นตลอดเวลาสม่ำเสมอจะทำให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ระบบต่าง ๆ ในร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การไหลเวียนโลหิตดีขึ้น การย่อยอาหารดี การขับถ่ายเป็นปกติ ระบบประสาทและระบบกล้ามเนื้อทำงานประสานงานกันเป็นอย่างดี ทำให้การประกอบอาชีพ และทำกิจกรรมต่างๆ คล่องแคล่วว่องไว ทำให้ร่างกาย มีสัดส่วน และทรวดทรงสวยสง่างาม เป็นต้น

2. ประโยชน์ทางด้านสติปัญญา และทางด้านจิตใจ การเล่นวอลเลย์บอลเป็นการเล่นที่ต้องอาศัยความรวดเร็ว และการตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ต้องทำต่อเนื่องอย่างรวดเร็ว เป็นการฝึกการตัดสินใจที่ดี และมีเหตุผล ส่งเสริมให้ มีความคิดริเริ่ม มีความฉลาดเกิดไหวพริบและ ปฏิภาณดีด้วย

3. ประโยชน์ทางด้านอารมณ์ การเล่นวอลเลย์บอลผู้เล่นจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตาม กฎกติกา และระเบียบ ข้อบังคับผู้เล่นจะทำอะไรเอาแต่ใจตนเองหรืออารมณ์ไม่ได้ ถ้าทำผิดกติกาถูก ลงโทษทันที การเล่นตามกติกาจะช่วยให้ผู้เล่นรู้จักระงับอารมณ์ ทำให้อารมณ์สุขุมเยือกเย็นเป็นคนมี เหตุผล เมื่อประสบกับสิ่งทำให้เกิดอารมณ์เสีย ก็สามารถระงับอารมณ์หรือกลั้นไว้ได้ ทำให้สามารถ ดำเนินการแข่งขันต่อไปได้ ซึ่งเป็นการฝึกความหนักแน่นทางด้านอารมณ์และจิตใจ เพราะการดำเนิน ชีวิตประจำวันต้องประสบปัญหาต่าง ๆ มากมายนานาประการตลอดเวลา

4. ประโยชน์ทางด้านสังคม การเล่นวอลเลย์บอลทำให้ผู้เล่นต้องปฏิบัติตามกฎ กติกาอย่างเคร่งครัด จากกฎกติกาของการเล่นก่อให้เกิดคุณธรรมในสังคมขึ้น ทำให้เกิดความเสียสละ ไม่เอาตัวเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ซื่อสัตย์สุจริต เสริมสร้างความสามัคคีระหว่างหมู่คณะได้เป็นอย่างดี และทำให้เกิดความเข้าใจอันดีในสังคม ก่อให้เกิดความสงบสุขมีแต่ให้อภัยซึ่งกันและกันทำให้ สังคมน่าอยู่ยิ่งขึ้น

อุทัย สวงนพงษ์ (2558, น. 4-48) ยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของกีฬาวอลเลย์บอลไว้ ดังต่อไปนี้

1. กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่ส่งเสริมความสามัคคี เพราะกีฬาวอลเลย์บอลเป็น กีฬาประเภททีม โดยมีผู้เล่นฝ่ายหนึ่งอย่างน้อย 6 คน กีฬาประเภททีม ทุกชนิดจะต้องการฝึกซ้อม เพื่อให้การเล่นในทีมมีความสัมพันธ์และรักใคร่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หากทีมให้ขาดความสามัคคีกัน แล้ว เมื่อลงแข่งขันย่อมมีชัยชนะได้ยาก และผลจากการเล่นกีฬา ประเภทนี้ก็จะนำไปใช้ในการดำเนิน ชีวิตให้มีนิสัยรักใคร่สามัคคีปองตองกันในกลุ่มคณะมากยิ่งขึ้น

2. กีฬาวอลเลย์บอลช่วยส่งเสริมทักษะในการใช้มือของผู้เล่นให้เกิดความ ชำนาญ มีความแข็งแรง และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะกีฬาวอลเลย์บอลอาจนับได้ว่าเป็นกีฬาชนิดเดียว ที่ต้องใช้ความชำนาญของมือทุกส่วน ตั้งแต่นิ้วมือ ฝ่ามือ ข้อมือ แขน ในการ เล่นลูก ซึ่งโดยปกติแล้ว

ในวันหนึ่ง ๆ การประกอบการทำงานต่าง ๆ ของคนเราต้องใช้มือในการ หยิบ เชี่ยว กำ กัด ตึง จับ โทน เป็นต้น

3) ในการเล่นกีฬาบอลเลย์บอล ผู้ที่เล่นกีฬาบอลเลย์บอล จะต้องมีการเคลื่อนไหวทางด้านร่างกายตลอดเวลา มีไหวพริบที่ดีในการเล่น และสามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าต่าง ๆ ได้ดี จึงจะทำให้มีชัยชนะในการเล่น

4) กีฬาบอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่เล่นได้ทุกเพศทุกวัย เล่นได้ทุกสถานที่ กติกาการเข้าใจง่าย นอกจากจะใช้เล่น เพื่อให้เกิดความสนุกสนานแล้วก็ยังเป็นการออกกำลังกายที่ดีอย่างหนึ่งด้วย

5) การเล่นกีฬาบอลเลย์บอล ผู้เล่นจะอยู่ในแดนของตนเองและมีตาข่ายกั้นกลางสนามจึงทำให้ไม่มีโอกาสที่จะปะทะกันระหว่างผู้เล่น ทั้งสองฝ่าย

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปถึงประโยชน์ของการเล่นกีฬาบอลเลย์บอลได้ว่าการเล่นกีฬาบอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่สามารถเล่นได้ทุกเพศทุกวัย เป็นเกมการเล่นที่สนุกสนาน ผู้เล่นต้องมีการเคลื่อนไหวร่างกายทำให้การบริหารระบบต่าง ๆ ในร่างกายทำงานได้ดี มีประสิทธิภาพลดความตึงเครียดทางด้านจิตใจ ทำให้มีอารมณ์ที่สุขุม มีเหตุผล สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

2.6.1.3 ทักษะปฏิบัติการเคลื่อนไหวของการเล่นบอลเลย์บอลพื้นฐาน

ทักษะปฏิบัติการเคลื่อนไหวของการเล่นบอลเลย์บอลพื้นฐาน ได้แก่ ทักษะการเคลื่อนไหวที่ใช้ในการเล่น บอลเลย์บอล เพื่อเป็นการเล่นที่ถูกต้องให้กับผู้ฝึกหัดเล่น ผู้ที่จะเล่นบอลเลย์บอลให้ได้ที่มีความสามารถถึงขีดสูงสุดของตนเองได้นั้น ผู้ฝึกหัดจะต้องมีทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นที่ถูกต้องเพื่อให้ผู้ที่ฝึกหรือเล่น บอลเลย์บอล สามารถบังคับการทำงานของส่วนต่างๆ ของร่างกายให้เกิดการประสานกัน ระหว่างประสาทกับกล้ามเนื้อ ให้มีการพัฒนาทักษะทางกลไกเป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างมี ประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป การเคลื่อนไหวทางร่างกายของมนุษย์เกิดจากการทำงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อการเคลื่อนไหวในภารกิจประจำวัน ทักษะการเคลื่อนไหวทางกายโดยภาพรวมจะเป็นลักษณะของการเคลื่อนไหวในรูปแบบที่ผสมผสานเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งลักษณะการเคลื่อนไหวในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม หากได้ปฏิบัติตามขั้นตอนและ วิธีการเคลื่อนไหวของทักษะแต่ละทักษะอย่างถูกต้องแล้ว การเคลื่อนไหวดังกล่าวจะเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพและมีความปลอดภัย

2.6.2 ทักษะปฏิบัติกาวยอลเลย์บอล

อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ (2546, น. 33) กล่าวว่า ทักษะ หมายถึง ความสามารถที่ร่างกายสามารถปฏิบัติ หรือกระทำให้ได้สิ่งหนึ่งอย่างชำนาญ คล่องแคล่ว ทั้งนี้จากการฝึกฝน หรือ ประสบการณ์ที่ได้เคยปฏิบัติมา ในการเล่นกีฬาวยอลเลย์บอล การเรียนรู้ทักษะพื้นฐานให้สามารถปฏิบัติได้เป็นอย่างดี นับเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญ และจำเป็นยิ่ง ทั้งนี้เพราะถ้าผู้เล่นมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติทักษะต่าง ๆ อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้อง ก็จะช่วยให้ผู้เล่นได้สนุกสนานกับการเล่นเพิ่มมากขึ้น และช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการเล่น อีกทั้งเป็นความสามารถพื้นฐานที่นำไปสู่การเรียนรู้ทักษะในขั้นสูงต่อไปได้

อุทัย สงวนพงศ์ (2534, น. 9-58) ได้กล่าวถึงทักษะการเล่นวยอลเลย์บอลว่าทักษะเฉพาะตัวมีความจำเป็นและสำคัญมาก ดังนั้นผู้เล่นจะต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจให้ถูกต้อง เพราะการมีพื้นฐานที่ดีและถูกต้องย่อมทำให้ประสบผลสำเร็จในการเล่นขั้นสูงต่อไป ทักษะเบื้องต้นในการเล่นวยอลเลย์บอล ประกอบด้วย

1. การยืนในท่าเตรียมพร้อม มีหลักปฏิบัติโดยทั่วไปดังนี้ ขาและเท้า ยืนให้ขาและเท้าห่างกันประมาณ 1 ช่วงไหล่ เท้าทั้งสองขนานกันหรือจะให้เท้าหนึ่งอยู่หน้าอีกเท้าหนึ่งก็ได้ งอเข่าและให้เข่าเข้าหากันเล็กน้อย ยกสันเท้าขึ้นเล็กน้อย จุดศูนย์กลางหรือน้ำหนักตัวอยู่บนปลายเท้า แขนทั้งสองอยู่ข้าง สองแขนยกขึ้นและงอเล็กน้อย หุบข้อศอกเข้าหากัน ข้อมืออยู่เหนือเข่าเล็กน้อย หันฝ่าเท้าทั้งสองเข้าหากัน นิ้วแยกออกตามธรรมชาติ ตาสองตามองลูกบอลตลอดเวลาเหมือนกับแมวที่เตรียมพร้อมคอยจ้องจะจับหนู
2. การเคลื่อนที่เล่นลูกบอล มีลักษณะการเคลื่อนที่เพื่อเล่นลูก มีดังนี้
 - 2.1 การเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ประกอบด้วยการก้าวเท้า การวิ่ง การพุ่งตัว การสไลด์ตัวไปกับพื้น
 - 2.2 การเคลื่อนที่ไปด้านข้าง ประกอบด้วยการก้าวเท้าไปด้านข้าง การก้าว ไขว้เท้า การสไลด์เท้า การพุ่งตัวไปด้านข้างเข้าหาลูกบอลและการเคลื่อนตัว
 - 2.3 การเคลื่อนที่ไปด้านหลัง ประกอบด้วยการก้าวถอยหลัง การสไลด์เท้า การหมุนตัวกลับแล้วพุ่งเข้าหาลูกบอล
3. การเล่นลูกสองมือล่าง มีหลักสำคัญในการเล่นลูกด้วยสองมือล่าง ดังนี้
 - 3.1 การยืนเตรียมพร้อม
 - 3.2 การประสานมือ
 - 3.3 จุดสัมผัสบอล
 - 3.4 แรงเล่นลูกด้วยสองมือล่าง
 - 3.5 การพุ่งตัวเข้ารับลูกบอล

4. การเล่นเกมด้วยสองมือบน มีหลักปฏิบัติที่สำคัญดังนี้

4.1 ยกมือทั้งสองขึ้นประมาณหน้าผาก กางนิ้วออก

4.2 กางข้อศอกออกเล็กน้อย ให้ท่อนแขนบนกับท่อนแขนล่างทำมุมในลักษณะมุมฉาก

4.3 หายฝ่ามือและเงยหน้าขึ้น

4.4 ย่อเข่าลงเล็กน้อย

4.5 พยายามให้ลูกบอลสัมผัสฝ่ามือด้านใน

4.6 ขณะนิ้วมือสัมผัสลูกบอล ให้ผล็ลูกบอลขึ้นด้วยแรงสปริงของนิ้วมือ พร้อมกับส่ง

ข้อมือ ศอก และเหยียดเข่าออกไป

5. การเสิร์ฟ คือการเริ่มต้นการเล่น โดยการใช้มือหรือแขนตีบอล ให้ข้ามตาข่าย การเสิร์ฟ โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

5.1 การเสิร์ฟลูกมือล่าง มีวิธีปฏิบัติดังนี้

5.1.1 ผู้เล่นยืนในเขตเสิร์ฟ หันหน้าเข้าตาข่าย แยกเท้าห่างกันพอประมาณ

5.1.2 ใช้มือที่ไม่ถนัดถือลูกบอล ยกลูกไว้ระดับหน้าท้อง โนมตัวไปข้างหน้า

เล็กน้อย เหวี่ยงแขนข้างที่ถนัดมาข้างหลังจนสุด พร้อมโยนลูกบอลขึ้นตรง ๆ ไม่ควรสูงกว่าระดับไหล่

5.1.3 เมื่อลูกบอลเริ่มตก ให้เหวี่ยงแขนข้างที่ถนัดกลับมาข้างหน้า ตีลูกบอล

บริเวณส่วนหลังด้านล่างของลูกบอล ขณะที่แขนถนัดเหวี่ยงมาจากข้างหลังมาข้างหน้าควร ย่อเข่าลง เพื่อช่วยเพิ่มแรงส่งด้วย

5.1.4 กำหมัดหรือสันมือตีลูกบอล แขนที่เหวี่ยงไปตีลูกบอลต้องเหยียดตึง เมื่อตีลูกบอลไปแล้วให้เหวี่ยงแขนตามลูกบอล เพื่อช่วยบังคับลูกบอลให้ไปในทิศทางที่ต้องการ

5.1.5 ในการเสิร์ฟลูกมือล่าง อาจจะหันด้านข้างเข้าหาตาข่ายก็ได้มีหลักการเสิร์ฟ เช่นเดียวกับการเสิร์ฟลูกสองมือล่างหันหน้าเข้าหาตาข่าย แต่การยืนของผู้เสิร์ฟจะต้อง หันข้างที่ไม่ถนัดเข้าหาตาข่าย

5.2 การเสิร์ฟลูกมือบน มีหลักการปฏิบัติดังนี้

5.2.1 ยืนถือลูกบอลด้วยมือทั้งสองข้าง หันหน้าเข้าหาตาข่าย งอเข่าทั้งสองข้างเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัง

5.2.2 โยนลูกบอลขึ้นตรง ๆ สูงพอประมาณ

5.2.3 ขณะ โยนลูกบอลให้ยกแขนข้างที่ถนัด ยกศีรษะ แอนท้องบิดลำตัวเล็กน้อย

5.2.4 ขณะตีลูกบอล ให้ถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังมาเท้าหน้า ต่อน้าอก แขนว้าท้อง ใช้เท้ายันพื้นขึ้นเล็กน้อย หมุนตัวเล็กน้อย แขนข้างที่ถนัดเหยียดขึ้นเหนือไหล่ ใช้ฝ่ามือตีตรงกลางหลังของลูกบอล

6. การเล่นเกมเหนืตาข่าย มีหลักการปฏิบัติดังนี้

6.1 การก้าวเท้าเพื่อกระโดด ควรก้าวด้วยความเร็วและการกระแทกพื้นอย่างเต็มที่ จะทำให้สามารถกระโดดได้สูงขึ้น

6.2 ขณะก้าวเท้า เมื่อน้ำหนักอยู่บนเท้าซ้าย เป็นช่วงที่จะรวบเท้า

6.3 การก้าวเท้าที่ 2-4 ต้องก้าวให้ยาวและรวดเร็วพร้อมทั้งเหวี่ยงแขนทั้งสองไปข้างหลัง

6.4 ก้าวที่ 4-5 ไม่ควรก้าวพร้อมกัน เท้าที่อยู่ข้างหน้าควรวางเท้าหลัง ประมาณเท่ากับช่วงไหล่

6.5 ขณะจะกระโดดตีบอลต้องเหวี่ยงแขนทั้งสองข้างไปข้างหน้า และให้สูงขึ้นอย่างรวดเร็วเพื่อช่วยในการกระโดดและต้องพยายามให้ศอกข้างที่ถนัดอยู่ข้างหลังใบหู

6.6 ขณะจะกระโดดจากพื้น เท้าที่อยู่ข้างหน้าต้องพ้นจากพื้นก่อนเท้าหลังเล็กน้อย

6.7 การเหวี่ยงแขน เพื่อช่วยให้กระโดดได้ดี แขนทั้งสองข้าง ต้องเหวี่ยงขึ้นอย่างรวดเร็วและเหยียดข้างไม่ถนัดไปข้างหน้าเหมือนจะจับลูกบอล ให้ข้อศอกข้างที่ถนัดอยู่หลังใบหู แอ่นลำตัวไปข้างหน้า

6.8 การเหวี่ยงแขน ต้องเหวี่ยงแขนข้างที่ถนัดเหยียดตรงไปยังลูกบอลและตีลูกบอลด้วยฝ่ามือและข้อมือของแขนข้างถนัด โดยหักข้อมือขณะเหวี่ยงลำตัวโค้งไปข้างหน้า

6.9 การลงสู่พื้น ควรลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสองพร้อมกันและลงสู่พื้นด้วยปลายเท้า ในลักษณะที่ย่อตัวคือเอาปลายเท้าลงสู่พื้นพร้อมกันขา พับตัวลงเล็กน้อย เมื่อลงสู่พื้นให้อยู่ในลักษณะท่าเตรียมพร้อมที่จะเล่นเกมต่อไป

7. การสกัดกัน มีหลักการปฏิบัติดังนี้

7.1 เคลื่อนที่สู่ตำแหน่งเพื่อสกัดกัน

7.2 การกระโดด ให้อยู่เข้ากระโดดเท้าคู่ป้องกันในแนวตั้ง ห่างจากตาข่ายพอประมาณ นิ้วมือเหยียดออกและให้เหยียดแขนทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะในเวลาเดียวกับที่กระโดด

7.3 การปะทะลูกบอล ต้องพยายามยกแขนทั้งสองชิดกัน เพื่อไม่ให้ลูกบอลหลุดทะลุเข้ามาให้อ้อมมือไปข้างหน้า เพื่อเป็นการบังคับลูกบอลตกสะท้อนกลับไปบนแดนของฝ่ายตรงข้าม ในเวลาเดียวกันสามารถยื่นมือข้ามเหนืตาข่าย ในขณะที่ทำการสกัดกันได้

7.4 การลงสู่พื้นทันทีทันใด แขนหรืออวัยวะส่วนใด ๆ จะสัมผัสตาข่ายไม่ได้ ผู้เล่นต้องลงสู่พื้นสนามในทิศทางเดิมด้วยเท้าคู่ งอเข่าและอยู่ในท่าที่พร้อมจะเล่นต่อไป

2.7 การหาประสิทธิภาพ

2.7.1 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่มีการพัฒนารูปแบบหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทดลองใช้ และหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพด้านกระบวนการและ ผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนการนำไปใช้

2.7.1.1 ความหมายประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2542, น. 494-499) ประสิทธิภาพของ แผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง ระดับคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้เป็นระดับที่ผู้สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พึงพอใจว่าหากแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้นั้นมีค่าถึงระดับนั้นแล้วแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นก็จะมีคุณค่าที่จำต้องนำไปจัดการเรียนรู้กับ ผู้เรียน

เผชิญ กิจระการ (2544, น. 51) ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลรวมของการหาคุณภาพ (Quality) ทั้งเชิงปริมาณที่แสดงเป็นตัวเลข (Qualitative) ที่แสดงเป็นภาษาที่เข้าใจได้เป็นผลที่แสดงถึงผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ถูกต้องถึงเกณฑ์ ที่คาดหวัง

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (อ้างถึงใน วาสนา บุญชู. 2547, น. 28-30) การหาประสิทธิภาพ ของแผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง การนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้ตามขั้นตอน ที่กำหนดไว้แล้วนำผลมาปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้ทดลองจริง เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ที่กำหนด

สรุปได้ว่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระดับคุณภาพของ แผนการจัดการเรียนรู้ที่วัดได้จากคุณภาพของผู้เรียน

2.7.1.2 ความสำคัญการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

เผชิญ กิจระการ (2544, น. 49-52) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่มีการพัฒนา รูปแบบหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทดลองใช้และหาประสิทธิภาพของการจัดการ เรียนรู้เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการนำไปใช้ต่อไป

ชวลิต ชุกก่าแพง (2553, น. 131) กล่าวว่า การวิจัยทางหลักสูตรและการสอน นักวิจัยจะใช้การจัดการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมเป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งต้องหาคุณภาพของ นวัตกรรมที่ใช้

บุญชม ศรีสะอาด (2553, น. 153) กล่าวว่า เมื่อครูทำการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนหรือวิธีสอน หรือนวัตกรรม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการทดลองใช้และหาประสิทธิภาพของสื่อที่พัฒนา เพื่อที่จะมั่นใจในการที่จะนำไปใช้ต่อไป

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เป็นการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและนำมาทดลองจริงการทดลองใช้ จะช่วยทำให้เกิดความมั่นใจในการนำไปใช้

2.7.1.3 หลักการในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2552, น. 115) กล่าวว่า การเลือกเกณฑ์เพื่อกำหนดค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนหรือนวัตกรรม ควรพิจารณาจากหลายปัจจัย เช่น ประเภทของสื่อ นวัตกรรม สถิติปัญญาของกลุ่มผู้เรียนวุฒิภาวะของผู้เรียน และวัตถุประสงค์ของการเรียน เป็นต้น โดยทั่วไปนวัตกรรมหรือสื่อการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะมักจะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพต่ำกว่า การพัฒนาความรู้ ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาทักษะต้องใช้เวลามากกว่า ยกตัวอย่างเช่น สื่อหรือนวัตกรรมที่เน้นการพัฒนาความรู้ อาจกำหนด E1/E2 ที่ 80/80 ส่วนสื่อหรือนวัตกรรมที่เน้นการพัฒนาทักษะต่าง ๆ อาจกำหนด E1/E2 ที่ 75/75 เป็นต้น

ประสาธน์ เนิ่งเฉลิม. (2554, น. 81-87) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ มีกระบวนการที่สำคัญอยู่ 2 วิธี ได้แก่ การหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล และการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์

1. การหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของนวัตกรรมการเรียนการสอน โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Experts) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่าซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ (Usability) ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำมาหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตร

$$CVR = \frac{2N_1}{N} \quad (2-1)$$

เมื่อ	CVR	แทน	ประสิทธิภาพเชิงเหตุผล
	N_1	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

ผู้เชี่ยวชาญจะประเมินการเรียนการสอนตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) (นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ) นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินของแต่ละคนไปแทนค่าในสูตรสำหรับค่าเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับจะต้องอยู่ในระดับมากขึ้นไปคือค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ถึง 5.00 ค่าที่คำนวณได้ต้องสูงกว่าค่าที่ปรากฏในตารางตามจำนวนของผู้เชี่ยวชาญจึงจะยอมรับว่าสื่อมีประสิทธิภาพถ้าได้ค่าไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดต้องปรับปรุงแก้ไขสื่อและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใหม่

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์วิธีนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือเช่น แผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากร้อยละของกระบวนการเรียนการสอน โดยแสดงค่าเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น $E1/E2 = 75/75$, $E1/E2 = 80/80$ $E1/E2 = 85/85$ เป็นต้น

2.7.2 ดัชนีประสิทธิผล

ได้มีผู้รู้กล่าวถึงการหาดัชนีประสิทธิผลของวิธีสอนไว้ดังต่อไปนี้

เผชิญ กิจระการ (2545, น. 1-6) ได้กล่าวถึงดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) ไว้ว่าเมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นมา เรามักจะดูถึงประสิทธิผลทางการสอนและการวัดประเมินสื่อั้นตามปกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบความแตกต่างเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ในการปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลของความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผลของความแตกต่างทางสถิติ แต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะก็อาจยังไม่เพียงพอ เช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อในการเรียนการสอนครั้งที่หนึ่งปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18 % การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 67 % และกลุ่มที่ 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 27 % การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 74 % ซึ่งเมื่อนำผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้ง 2 กลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบหลังเรียนระหว่างกลุ่มทั้งสองปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดขึ้นเพราะตัวแปรทดลอง (Treatment) นั้นหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณีนั้นมีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่จะเพิ่มขึ้นได้สูงสุดของแต่ละกรณี

สมหมาย บำรุง (2545, น. 40; อ้างถึงใน Hovland, 1949) ได้เสนอ “ดัชนีประสิทธิผล” ซึ่งคำนวณได้จากการหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลองและการทดสอบหลังการทดลอง ด้วยคะแนนสูงสุดที่สามารถทำเพิ่มขึ้นได้ Hovland เสนอว่า ค่าความสัมพันธ์ของการทดลองสามารถ

ทำได้อย่างถูกต้องแน่นอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างของคะแนนพื้นฐาน และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุด ดัชนีประสิทธิผลจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงขอบเขตและประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อ

สมหมาย บำรุง (2545, น. 40; อ้างถึงใน Webb, 1978) ได้เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนโดยใช้ 3 แบบ เพิ่มเติมจาก ดัชนีประสิทธิผล ของ Hovland โดย Webb ให้ความสนใจของค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนซึ่งเรียกว่า การ Conventional จะคำนวณจากการนำค่าคะแนนร้อยละของกลุ่มควบคุมลบออกจากคะแนนร้อยละของกลุ่มทดลอง แล้วจึงหารด้วยคะแนนร้อยละของกลุ่มควบคุม ผลที่ได้จะแสดงถึงร้อยละที่เพิ่มขึ้น (หรือลดลง) เปรียบเทียบกับคะแนนของกลุ่มควบคุม

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์เพื่อใช้ประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดทางด้านความเชื่อเจตคติและความตั้งใจของผู้เรียน คะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละ หากค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ นำนักเรียนเข้ารับการทดลอง เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียนแล้วนำคะแนนที่ได้หาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียนได้เท่าใดนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากค่าทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียนโดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ

ดัชนีประสิทธิผลจะอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียนปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือ ได้คะแนน 0 เท่าเดิมแต่ถ้าคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 0 และคะแนนทดสอบหลังเรียนนักเรียนทำได้สูงสุดคือเต็ม 100 ค่าดัชนีประสิทธิผลจะมีค่าเท่ากับ 1.00 และในทางตรงกันข้าม ถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน ค่าที่ได้ออกมาจะมีค่าเป็นลบ

การเรียนรู้เพื่อรอบรู้ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะต้องเรียนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาดัดแปลง เพื่ออ้างอิงเกณฑ์ด้วยค่าของเกณฑ์สูงสุดที่สามารถเป็นไปได้ ซึ่งในกรณีค่าดัชนีประสิทธิผล อาจมีค่าได้ถึง 1.00

เผชิญ กิจระการ (2545, น. 30-36) ได้กล่าวถึงดัชนีประสิทธิผลว่า ดัชนีประสิทธิผล คือ ค่าความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบความแตกต่างเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมดัชนีประสิทธิผล คำนวณได้จาก การหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลอง และการทดสอบหลังการทดลองด้วยคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) และคะแนนที่ได้สูงสุด

สรุปได้ว่า ค่าดัชนีประสิทธิผล คือ ค่าแสดงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักศึกษา หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ในรายวิชาหลักการตลาดของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยคิดเป็นร้อยละของคะแนนรวมเฉลี่ยของนักเรียนหลังเรียนที่เปลี่ยนแปลงไปจากคะแนนรวมเฉลี่ยของนักเรียนก่อนเรียน

2.8 ความพึงพอใจในการเรียน

2.8.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นนามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปเป็นร่างได้ ดังนั้น การที่จะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่สามารถสังเกตได้จากการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และเป็นการยากที่จะวัดความพึงพอใจได้โดยตรง แต่สามารถวัดได้โดยทางอ้อม จากการวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นและการแสดงความคิดเห็นนั้นจะต้องตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงจึงจะสามารถวัดความพื่อนั้นได้ (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2529, น. 15) นอกจากนี้มีนักการศึกษาตลอดจนนักจิตวิทยาหลายท่านได้กล่าวถึงความพึงพอใจไว้ในทัศนะ ต่างๆ ดังนี้

Morse (1958, p. 19) ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจ คือ สภาวะจิตใจที่ปราศจากความเครียดเพราะธรรมชาติของมนุษย์มีความต้องการ ถ้าความต้องการได้รับการตอบสนอง ความเครียดก็จะน้อยลง ความพึงพอใจก็จะเกิดขึ้น และในทางกลับกันถ้าความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง ความเครียดและความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

Vroom (1970, p. 8) ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจ คือ สิ่งที่ได้จากบุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น ทัศนคติด้านบวกจะแสดงให้เห็นเป็นสภาพความพึงพอใจในสิ่งนั้น และทัศนคติด้านลบจะแสดงให้เห็นสภาพความไม่พึงพอใจ

Wolman (1973, อ้างใน ภนิดา ชัยปัญญา, 2541, น. 11) ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ หรือตามที่ต้องการ

วิรุฬ พรรณเทวี (2542, น. 18) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกในใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละบุคคลนั้นจะคาดหวังกับสิ่งหนึ่งไว้อย่างไร ถ้าคาดหวังหรือตั้งใจไว้มาก และได้รับการตอบสนองเป็นอย่างดี จะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงข้ามกัน อาจผิดหวังหรือไม่พอใจเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตั้งใจว่าจะมีน้อยหรือมีมาก และขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคลด้วย

สมหมาย เปียถนอม (2555, น. 51) ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจคือทัศนคติอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นนามธรรม เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่มีความสุขเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง ความพึงพอใจทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ ตอบสนองต่อความต้องการทำให้ตนเองเกิดความความสุข ทั้งสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เกี่ยวข้องเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจก็ได้

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เป็นไปในทางบวกของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทัศนคติหรือความรู้สึกที่เป็นไปในทางบวกของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกไม่สามารถมองเห็นได้ แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรม

ที่บุคคลแสดงออก โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือ บรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่งในการปฏิบัติสิ่งใด ๆ แต่ความรู้สึกนี้จะลดลงและไม่เกิดขึ้นหากความต้องการหรือจุดหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง สำหรับการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วย ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบของข้อคำถามให้ครอบคลุมองค์ประกอบหลักในการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

2.8.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

Maynard and Shelly (1975, p. 9) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ และสรุปไว้ว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึก แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกในทางบวกเป็นความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความสุขที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือเป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ความสุขสามารถทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ ความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวกและความรู้สึกที่มีความสัมพันธ์กันอย่างสลับซับซ้อนและระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้ เรียกว่า ระบบความพึงพอใจ นอกจากนี้ได้มีผู้ศึกษาและแสดงทัศนะ เกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจไว้ พอสรุปได้ดังนี้

Herzberg (1970, pp. 113-115, อ้างถึงใน สุนทร หลักคำ, 2547, น. 44) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับงานซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน 2) ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานและมีส่วนทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

Vroom (1964, อ้างถึงใน วสันต์ เตชะพอง, 2549, น. 8) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นผลจากบุคคลนั้นเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือเข้าไปรับรู้แล้วเกิดความพอใจโดยความหมายของความพึงพอใจสามารถทดแทนความหมายของทัศนคติได้ บางที เรียกว่าทฤษฎี V.I.E. มีองค์ประกอบทฤษฎีที่สำคัญ คือ ความพึงพอใจ (Valence) เครื่องมือ หรือวิถีทางนำไปสู่ความพึงพอใจ (Instrumentality) และความคาดหวัง (Expectancy) ภายในตัวบุคคลมีความต้องการ และมีความคาดหวังในหลายสิ่งหลายอย่าง ดังนั้นจึงต้องกระทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อตอบสนอง ความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังเอาไว้ ซึ่งเมื่อได้รับการตอบสนองแล้วตามที่ตั้งความหวังหรือที่คาดหวังเอาไว้แล้ว บุคคลก็จะได้รับความพึงพอใจและในขณะเดียวกันก็จะคาดหวังในสิ่งที่สูงขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ สรุปเป็นสมการได้ดังนี้

แรงจูงใจ = ผลของความพึงพอใจ + ความพึงพอใจ

ซึ่งหมายถึง แรงจูงใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งต่อการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่นแรงจูงใจที่บุคคลจะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนจะเป็นผลที่เกิดจากทัศนคติต่อครูผู้สอนหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวม ตลอดจนความคาดหวังที่ผู้เรียนคาดหวังไว้ ถ้ามีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และได้รับการตอบสนองทั้งรูปธรรมและนามธรรมเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ แรงจูงใจที่จะมีความรู้สึกพึงพอใจก็จะสูง แต่ในทางกลับกันถ้ามีทัศนคติในเชิงลบต่อการเรียนรู้กิจกรรมนั้น ๆ และการตอบสนองไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้แรงจูงใจที่จะมีความรู้สึกพอใจก็จะต่ำไปด้วย (สมหมาย เปียถนอม, 2551, น. 7)

วิชัย เหลืองธรรมชาติ (อ้างถึงใน สมหมาย เปียถนอม, 2551, น. 4) อธิบายว่า ความพึงพอใจมีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ คือ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ที่ใดย่อมมีความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน และแบ่งย่อยพงษ์สามารถ อธิบายว่า หมายถึง ทำที่ทั่ว ๆ ไปที่เป็นผลมาจากทำที่ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ 3 ประการ ได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวกับกิจกรรม ปัจจัยเกี่ยวกับบุคคล และ ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

จากทัศนะเกี่ยวกับแนวคิดความพึงพอใจในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ มีนักการศึกษากล่าวถึงทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ ดังนี้

1. ทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ของ Mac Clelland (1978, อ้างถึงในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2540, น. 141 - 144) กล่าวว่า ทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ของ Mac Clelland (1978) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Needs for Achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใด ๆ ให้เป็นผลสำเร็จดีเลิศตามมาตรฐาน เป็นแรงขับที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ 2) ความต้องการสัมพันธภาพ (Needs for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะสร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น 3) ความต้องการอำนาจ (Hierarchy of needs) เป็นความต้องการที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่น และต้องการควบคุมผู้อื่น

2. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow (1970, อ้างถึงใน จันทรเพ็ญ ภูโสภาก, 2558, น. 225-226) กล่าวว่า ความต้องการ (Needs) เป็นภาวะที่เกิดจากอินทรีย์สูญเสียสมดุลทางร่างกายหรืออารมณ์ การขาดอาจถึงขั้นขาดแคลนหรือมีบ้างแต่ไม่เพียงพอ เช่น ภาวะที่ร่างกายขาดน้ำ อาหาร หรือ การที่เด็กคนหนึ่งรู้สึกท้อแท้รักตนน้อย จึงพยายามดิ้นรนหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเติมให้เต็ม อันเป็นการตอบสนองความต้องการในการดำเนินชีวิตของคนเรามีการกระทำหลายอย่างที่เกิดจากความต้องการเป็นแรงผลักดัน ซึ่งทฤษฎีที่สำคัญเกี่ยวกับการศึกษาธรรมชาติความต้องการ คือ ทฤษฎีความต้องการลำดับขั้น ของ Maslow (1987) ที่แบ่งความต้องการของคนเราไว้เป็นลำดับขั้น ดังนี้ 1) ความต้องการทางสรีระ (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของร่างกายให้ชีวิตดำรงชีวิตอยู่ได้ เช่น อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค รวมไปถึงความต้องการทางเพศ

2) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการให้ร่างกายและอารมณ์มีความมั่นคงปลอดภัย เป็นอิสระจากความกลัว ปราศจากการถูกบังคับข่มขู่เชิงุหาทางไกลจากอันตรายและความเจ็บปวดไม่เกิดการสูญเสียตำแหน่งางาน รวมทั้งทรัพย์สินเงินทอง 3) ความต้องการความรักและการมีส่วนร่วม (Belonging and Needs) เป็นความปรารถนาดีที่จะให้ตนเองเป็นที่รักของคนอื่น ต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอยากให้คนในกลุ่มรับตนเข้าเป็นสมาชิก 4) ความต้องการที่จะรู้สึกตนเองมีค่า (Esteem Needs) เป็นความต้องการให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าเห็นความสำคัญของตน ยกย่องให้เกียรติตน ตลอดจนปรารถนาให้ผู้อื่นคิดถึงตนในแง่ดี ซึ่งในการดำเนินชีวิตทุกคนต้องการประสบความสำเร็จต้องการเป็นคนที่มีความสามารถ เมื่อประสบความสำเร็จตามที่ต้องการก็จะเกิดความมั่นใจในตนเองรู้สึกว่ามีค่า แต่หากไม่ประสบความสำเร็จตามที่ต้องการอาจมองโลกในแง่ร้าย เพราะเกิดความรู้สึกว่าตนมีปมด้อยไร้ความสามารถ 5) ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาตามศักยภาพ (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดที่ต้องการจะรู้จักตนตามสภาพจริง กล้าตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิตตนเอง รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับ แรงจูงใจ และความต้องการ เนื่องจากภายในตัวบุคคลมีความต้องการ และมีความคาดหวังในหลายสิ่งหลายอย่าง ดังนั้นจึงต้องกระทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังเอาไว้ ซึ่งเมื่อได้รับการตอบสนองแล้วตามที่ตั้งความหวังหรือที่คาดหวังเอาไว้ บุคคลก็จะได้รับความพึงพอใจ ซึ่งการที่จะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในสิ่งใดได้ต้องอาศัยแรงจูงใจหรือสิ่งกระตุ้น เพื่อให้บุคคลปฏิบัติในสิ่งนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย

2.8.3 การสร้างความพึงพอใจ

เพื่อให้บุคคลเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ สามารถนำแนวคิดการสร้างความพึงพอใจดังกล่าวถึงต่อไปนี้ มาเป็นกรอบประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ อาทิ

Scott (1967, p. 124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน มีวิธีการดังนี้
 - 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
 - 3.2 ผู้ปฏิบัติงานได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
 - 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

ศุภศิริ โสมาเกต (2544, น. 155) ได้เสนอแนวคิดว่าการเรียนการสอน สิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ คือ ความพึงพอใจ เนื่องจากปัจจุบันบทบาทของครูผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษา ดังนั้นต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนของผู้เรียน และการทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับเรื่องนี้มีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 แนวคิด ได้แก่

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติจริง คือ การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง จากแนวคิดนี้ ผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้บรรลุผลสำเร็จ จะต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียน ให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรม

2. ผลของการปฏิบัติงานที่นำไปสู่ความพึงพอใจ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานที่นำไปสู่ความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปแบบของรางวัล หรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Inside Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติได้รับ นั่นคือ ความพึงพอใจ ความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้น และการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้วส่งผลให้เกิดความพึงพอใจ

แนวคิดผลของการปฏิบัติงานที่นำไปสู่ความพึงพอใจนี้ สามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยคำนึงถึงผลตอบแทนหรือรางวัลภายใน ซึ่งเป็นผลด้านความรู้สึกของผู้เรียนที่เกิดขึ้น เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่ได้รับจากการเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถปฏิบัติงานหรือกิจกรรมที่ยาก ๆ ได้สำเร็จ ส่งผลให้เกิดความภาคภูมิใจ มีความมั่นคงและได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่งผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัล ที่ได้จากผู้อื่น เช่น คำชมเชยจากผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง รวมไปถึงผลคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นที่น่าพอใจ

สรุปได้ว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยจะต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างแรงจูงใจให้นักเรียน หลังจากเรียนแล้วผู้เรียนจะได้รับการตอบสนองทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เสริมสร้างความพึงพอใจ และสอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

และผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน

2.8.4 การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม หรือพฤติกรรมด้านจิตพิสัย เป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเกี่ยวกับธรรมชาติเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ หลักการวัดประเมินผลการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย และเครื่องมือวัด รายละเอียดดังนี้

อพันธ์ พูลพุทธา (2558, น. 95-96) สรุปได้ ธรรมชาติของการวัดความพึงพอใจ ดังนี้

1. เป็นการวัดความรู้สึกของบุคคลจึงไม่มีผิดหรือถูก ดังนั้นเทคนิควิธีการที่นำมาใช้ต้องสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดอย่างแท้จริง
2. เป็นการวัดทางอ้อม ในทางการวัดผลถือว่าเป็น Typical Performance คือ ให้ผู้ถูกวัดแสดงความรู้สึกออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบ หรือรู้สึกอย่างไร อยากทำสิ่งนั้นหรือไม่ โดยการใช้สถานการณ์จำลองเป็นเงื่อนไขในการวัดหรือเป็นสิ่งเร้าในการกระตุ้น และอาศัยการสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกมา เช่น การพูด หรือการเขียน ซึ่งคาดว่าจะแสดงผลสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ของบุคคลแล้วจึงสรุปถึงจิตพิสัยหรือคุณลักษณะที่วัดนั้นว่าบุคคลเป็นอย่างไร
3. เป็นการวัดที่มีความคลาดเคลื่อนในการวัดเกิดขึ้นได้ง่าย เนื่องมาจากจิตพิสัยเป็นเรื่องของอารมณ์และความรู้สึกของบุคคล ที่มีลักษณะไม่คงที่ หรือไม่คงเส้นคงวาสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ เวลา ภูมิภาคและประสบการณ์ของผู้ถูกวัด บางครั้งผู้ถูกวัดอาจมีการเสแสร้งและบิดเบือนคำตอบ ตอบไม่ตรงความคิดหรือความรู้สึกที่แท้จริง หากทราบคำตอบของตนมีส่วนได้ส่วนเสียอย่างใดอย่างหนึ่ง
4. เป็นการวัดที่มักจะได้รับคำตอบของผู้ถูกวัดในลักษณะเป็นไปตามที่สังคมมุ่งหวัง ผู้ตอบทราบว่าสังคมต้องการหรือคาดหวังหรือยกย่องสิ่งใด ก็มีแนวโน้มในการตอบไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ทั้งที่จริงแล้วอาจไม่ได้มีแนวโน้มว่าจะปฏิบัติเช่นนั้น

นอกจากนี้ยังได้สรุปหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยไว้ว่า ประกอบด้วยหลักสำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. วัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมหรือคุณลักษณะที่ต้องการวัด เนื่องจากบุคคลมีอารมณ์ความรู้สึกเดียวกันแต่อาจแสดงออกไม่เหมือนกัน หรือบุคคลที่แสดงออกเหมือนกันอาจมาจากอารมณ์ความรู้สึกที่ต่างกัน ดังนั้นในการวัดจึงต้องกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้ชัดเจน และสร้างเครื่องมือวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมนั้น ๆ
2. วัดหลายๆ ครั้ง ด้วยเทคนิคการวัดหลายวิธี เนื่องจากความรู้สึกของบุคคลไม่คงที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ จึงไม่ควรวัดเพียงครั้งเดียวหรือสถานการณ์เดียว เนื่องจากบางสถานการณ์อาจเหมาะสมกับวิธีการวัดอย่างหนึ่ง อีกสถานการณ์เหมาะสมกับวิธีการวัดอีกอย่างหนึ่ง

3. วัดผลอย่างต่อเนื่อง ด้วยวิธีการที่หลากหลายและวิธีการหรือเทคนิคที่นำมาวัดนั้น จะต้องช่วยให้ผู้ถูกวัดมีความสบายใจ ไม่เครียดและมั่นใจในการให้ข้อมูลว่าไม่มีผลใด ๆ ต่อผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจะช่วยทำให้ทราบคุณลักษณะที่แท้จริงในด้านจิตใจ อันเป็นลักษณะถาวรของบุคคลนั้น ๆ ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ที่ถูกวัดเป็นอย่างดี จึงจะได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริง

4. ใช้ผลการวัดให้ถูกต้อง เพราะการวัดด้านจิตพิสัยเป็นการวัดความรู้สึกที่ไม่มีผิดหรือถูกเหมือนด้านพุทธิพิสัย ผลการวัดจึงไม่ได้เน้นที่การตัดสินว่าผ่านหรือไม่ผ่าน แต่ข้อมูลที่ได้จากการวัดนำไปใช้เพื่อการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ หรือเป็นข้อมูลสำหรับการช่วยเหลือผู้เรียน

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ เป็นการวัดข้อมูลที่ไม่มีผิดหรือถูกเพราะความพึงพอใจเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกซึ่งไม่คงเส้นคงวา สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ตามเวลา สถานการณ์ วุฒิภาวะ หรือประสบการณ์ของผู้เรียน จึงทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ง่ายในการวัด ดังนั้นในการวัดจึงต้องกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้ชัดเจน และสร้างเครื่องมือวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมนั้น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นคุณลักษณะที่แท้จริงในด้านจิตใจของผู้เรียน และผลจากการวัดมักถูกนำไปใช้เพื่อการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์

จากการศึกษาสรุปได้ว่าความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกที่เป็นไปในทางบวกของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกไม่สามารถมองเห็นได้ แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมาย สำหรับการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบของข้อคำถามให้ครอบคลุมองค์ประกอบหลักในการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

กฤตขจร ศรีรราช (2561) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) เท่ากับ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลเบื้องต้นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/6 จำนวน 50 คน โรงเรียนสารคามพิทยาคม.เมือง จ.มหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ได้มาจากการวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผนการเรียนรู้ แบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล จำนวน 4 แบบทดสอบ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วย t-test ผลการวิจัย 1) กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.73.80.74 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วย

นิตยา เต็งประเสริฐ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำประกอบการแสดงชุดระบำไก่ วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของผู้เรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองรูปแบบ Static Group Comparison Design เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ การแสดงชุดระบำไก่ แบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้วิเคราะห์คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติเปรียบเทียบ Independent Samples t - test ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รูปแบบการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และ การเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบการแสดงชุดระบำไก่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 1.84, = 0.07$)

เอนก ทอนฮามแก้ว (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพ

ตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะตะกร้อ พื้นฐาน 3) เปรียบเทียบทักษะตะกร้อพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและ หลังการใช้แบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 31 โรงเรียนบ้านอากาศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) มีห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ดำเนินการวิจัยใช้แผนการวิจัยแบบ One Group Pretest-posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ การทดสอบค่าที่ (t-test แบบ Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐานโดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ 83.93/84.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ทักษะตะกร้อพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตะกร้อ พื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 อยู่ในระดับมากที่สุด

ช่อนกลิ่น เรื่องยังมี (2555, น. 56-60) ทำการศึกษาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ที่มีต่อความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัย วัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ และศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะกรูด อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี จำนวน 21 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส แบบฝึกทักษะปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ตามแนวคิดของเดวิส และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ การปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส พบว่าคะแนนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน มีความสามารถด้านมิติสัมพันธ์แต่ละด้าน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 79,05-85.18 อยู่ในระดับที่ดี

ผลความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ พบว่าทุกด้าน มีค่าความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

กมลมาศ พึ่งน้อย (2555, น. 109-110) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้รายวิชา พลศึกษา เรื่อง กีฬาวอลเลย์บอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา พลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา พลศึกษา เรื่อง กีฬาวอลเลย์บอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา พลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ 2) ทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ 3) ความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่อง กีฬาวอลเลย์บอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา พลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลหนองโดน อำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าวิธีการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิไลวรรณ พิมพ์สิงห์ (2553, น. 64-65) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง นาฏศิลป์ไทย สาระการเรียนรู้ฐานนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง นาฏศิลป์ไทย สาระการเรียนรู้ฐานนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนรู้อย่างกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ผลปรากฏว่า ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่องนาฏศิลป์ไทย สาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 85.17/84.83 เป็นแผนที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเรื่องนาฏศิลป์ไทย สาระการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง นาฏศิลป์ไทย สาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด แต่นักเรียนชายมีความพึงพอใจในระดับมาก

2.9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Schwendinger (1977) ได้ศึกษาผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 6 จำนวน 503 คน โดยใช้แบบฝึกที่มีรูปภาพของจริงแบบเขียนตามคำบอกและ แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพ ของจริงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนในชั้นปกติ

McFeake (1979) ได้ศึกษาผลการเรียนชากชุดฝึกทักษะอย่างเป็นระบบตั้งแต่ความสามารถในการเริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่านและเพศที่มีต่อ ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนระดับ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate รัฐ Massachusetts จำนวน 129 คน ผลการวิจัยพบว่าทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการ สะกดคำสูงขึ้นยกเว้นนักเรียนชายที่มีความบกพร่องในการอ่านและพบว่าแบบฝึกทักษะช่วย ปรับปรุงความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนทุกคนนอกจากนี้คะแนนความสามารถใน การสะกดคำของเพศหญิงสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Neal (1980) ได้ศึกษาผลการจัดกลุ่มปฏิบัติการวิชาเคมีต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และทักษะปฏิบัติการของนักเรียน โดยจัดนักเรียนเป็นสองกลุ่มควบคุมให้ ทำแบบฝึกปฏิบัติการเดี่ยว กลุ่มทดลองให้ทำแบบฝึกปฏิบัติการสองคน ในการจัดเข้ากลุ่มนั้น ได้แบ่งนักเรียนตัวอย่างออกเป็นระดับความสามารถเป็น 3 ระดับ คือ สูง กลาง ต่ำ จากนั้นจึง สุ่มแต่ละระดับเข้ากลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง ก่อนที่ปฏิบัติการให้ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) แล้วจึงปฏิบัติการร่วม 12 ชุด จากนั้นทดสอบหลังเรียน (Post-test) ในการวิเคราะห์ ข้อมูล ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ทักษะปฏิบัติการแบบคนเดียวและสองคน

Siemens (1986) ได้ศึกษาผลการทำชุดฝึกทักษะวิชาเรขาคณิตที่มี การทำแบบฝึกหัดในเวลาเรียนกับนอกเวลาเรียน โดยศึกษาจากเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย จำนวน 4 ห้องเรียน รัฐอิลลินอยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกาในปี 1985 โดยแบ่งทดลอง 2 ห้องเรียนทำแบบฝึกหัดเรขาคณิตในเวลาเรียน ทำการทดลอง 9 เดือน ผลการวิจัยพบว่าทั้ง สองกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แสดงว่าการทำแบบฝึกหัดในวิชาคณิตศาสตร์ยังมีความสำคัญและไม่ว่าจะทำในเวลาเรียนหรือนอกเวลาเรียน ต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอ ๆ กัน

Howard, Allen and Fuchs (1999) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนเกรดระดับ 1 จำนวน 20 ห้องเรียน ระหว่างนักเรียนที่เรียนแบบการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ ปกติ โดยกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเป็นนักเรียน 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนกลุ่มอ่อน กลุ่มปานกลาง และกลุ่มเก่ง จำนวน 96 คน แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มอ่อนจำนวน 46 คน นักเรียนกลุ่มปานกลาง จำนวน 20 คน และนักเรียนกลุ่มเก่งจำนวน 20 คน โดยให้ครู 10 คน ใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และห้องเรียนอีก 10 ห้องเรียนใช้วิธีสอนอ่าน

แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติ

Fuchs and Kazadan (1999) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและความคิดเห็นต่อการอ่าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีปัญหาในการอ่าน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น และอ่านคล่องขึ้นมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านและมีความต้องการเป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งมีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

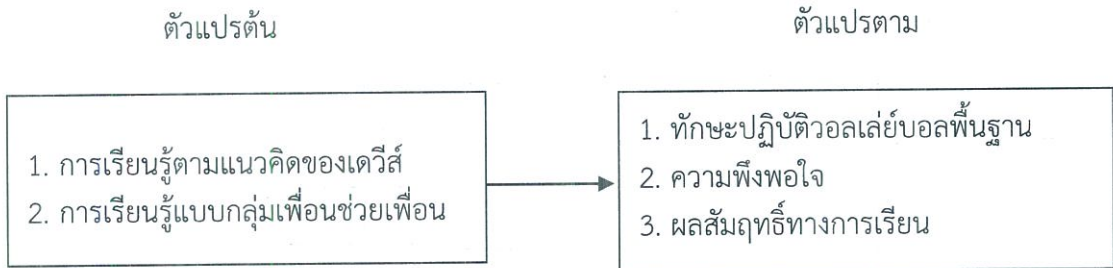
Rodriguez (1999) ได้ศึกษาการประเมินผลจากการทำชุดฝึกใน ห้องเรียนซึ่งมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเก็บข้อมูลจากนักเรียนจำนวน 6,963 คน และครุคณิตศาสตร์ จำนวน 326 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้ทำชุดฝึกในห้องเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกชุดฝึกในห้องเรียน

Lawrey (2001) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดฝึกทักษะกับนักเรียนระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้ชุดฝึกทักษะมีคะแนน การทดสอบหลังการทำชุดฝึกมากกว่าคะแนนก่อนทำชุดฝึกและนักเรียนทำแบบทดสอบหลังจาก ฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.8 นั่นคือชุดฝึกทักษะเป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

สรุปงานวิจัยต่างประเทศดังกล่าว การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้และการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น มีผลทำให้ความสามารถทางการอ่านของผู้เรียนเพิ่มขึ้น รวมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถนำกิจกรรมการเรียนรู้มาปรับใช้กับผู้เรียนที่มีความต้องการ จำเป็นพิเศษได้อีกด้วย

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ บุคลิกภาพ พฤติกรรม ตลอดจนสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง และกิจกรรมที่จัดขึ้นด้วย นอกจากนี้การใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนยังเป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีการเรียนรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มากขึ้นด้วย

2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ขอบเขตการวิจัย
2. เครื่องมือวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ขอบเขตการวิจัย

3.1.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะอาด ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวนนักเรียน 16 คน ได้มาจากรีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3.2 เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ระยะเวลา 14 ชั่วโมง

3.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 50 ข้อ

3.2.3 แบบทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน จำนวน 4 แบบทดสอบ แบบทดสอบละ 5 คะแนน รวม 20 คะแนน

3.2.4 แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแบบมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วยคำถามจำนวน 20 ข้อ

3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีวิธีการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์และการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

3.3.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

3.3.1.3 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เรื่อง กีฬาวอลเลย์บอล เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์และการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

3.3.1.4 กำหนดเนื้อหาที่จะนำมาสอน ได้แก่ เนื้อหาในบทเรียนตามแบบเรียน เรื่อง ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

ตารางที่ 3.1 เนื้อหาในบทเรียนตามแบบเรียน เรื่อง ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนที่	เรื่อง	จำนวนชั่วโมง
1	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาวอลเลย์บอล	1
2	การสร้างความคุ้นเคยกับลูกวอลเลย์บอล	1
3	การเล่นลูกสองมือล่าง (Under)	1
4	การเล่นลูกสองมือล่าง (Under) (ต่อ)	1
5	การเล่นลูกสองมือบน (Set)	1

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนที่	เรื่อง	จำนวนชั่วโมง
6	การเล่นลูกสองมือบน (Set) (ต่อ)	1
7	การส่งลูก (Serve)	1
8	การส่งลูก (Serve) (ต่อ)	1
9	การเล่นลูกตบ	1
10	การเล่นลูกตบ (ต่อ)	1
11	ตำแหน่งและหน้าที่การเล่นเป็นทีม	1
12	การเล่นทีม	1
13	การเล่นทีม	1
14	การเล่นทีม	1
	รวม	14

3.3.1.5 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อกำหนดวิธีการประเมินผล และเครื่องมือในการประเมินผล

3.3.1.6 สรุป วิเคราะห์ และออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีสาระการเรียนรู้ เนื้อหา คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการสอน เกณฑ์การประเมินผล

3.3.1.7 นำข้อมูลมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน 14 ชั่วโมง

3.3.1.8 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนการจัดการกิจกรรม ดังนี้ ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียม ชั้นที่ 2 ชั้นอธิบายและสาธิต ชั้นที่ 3 ชั้นฝึกปฏิบัติ ชั้นที่ 4 ชั้นนำไปใช้ ชั้นที่ 5 ชั้น สรุปและวัดประเมินผล

3.3.1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ของแผนการจัดการเรียนรู้

3.3.1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

3.3.1.11 สร้างแบบประเมินแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมองค์ประกอบ ได้แก่ คู่มือครู เนื้อหา แผนการสอน แบบประเมินแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแบบมาตราส่วน

ประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ Likret ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย และเหมาะสมน้อยที่สุด ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 แปลผลว่า มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 แปลผลว่า มีความเหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 แปลผลว่า มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 แปลผลว่า มีความเหมาะสมน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 แปลผลว่า มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

พบว่าแบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาครบทุกด้านแล้ว มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.20)

3.3.1.12 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มาแก้ไขส่วนที่บกพร่อง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.1.13 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.3.2 การหาคุณภาพแบบทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน

3.3.2.1 แบบประเมินการเล่นลูกสองมือล่าง (Under) คือ การทดสอบทักษะการใช้แขนส่งลูกวอลเลย์บอลให้ลอยขึ้นไปบนอากาศและใช้แขนรับลูกวอลเลย์บอลที่ตกลงมา ทำต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ ภายในเวลาที่กำหนดให้ โดยให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และให้คะแนนจากท่าทางการเล่นลูกสองมือล่าง โดยลักษณะการเล่นลูก ขาต้องย่อเข้าเล็กน้อย การจับมือที่ถูกต้อง และแขนต้องเหยียดตรงซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การประเมินทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง (Under)

ระดับความสามารถ	ชาย (จำนวนครั้ง)	คะแนน	หญิง (จำนวนครั้ง)	หมายเหตุ
สูงมาก	16 ครั้งขึ้นไป	5	21 ครั้งขึ้นไป	เวลา 30 วินาที
สูง	12-15	4	16-20	
ปานกลาง	8-11	3	11-15	
ต่ำ	4-7	2	5-10	
ต่ำมาก	0-3	1	0-5	

3.3.2.2 แบบประเมินการเล่นลูกสองมือบน (Set-up) คือ การทดสอบทักษะการใช้มือส่งลูกวอลเลย์บอลให้ลอยขึ้นไปบนอากาศและใช้มือรับลูกวอลเลย์บอลที่ตกลงมาติดต่อกันโดยให้นิ้วทั้งหมดสัมผัสกับลูกบอล ทำต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ภายในเวลาที่กำหนดให้ โดยให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และให้คะแนนจากท่าทางการเล่นลูกสองมือบน โดยลักษณะการเล่นลูกสองมือบน คือ กางแขนและงอข้อศอก มือจับลูกบอลในลักษณะหว่ายมือขึ้น และเงยหน้ามองที่ลูกบอลเวลาเล่นลูก ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 3.3 เกณฑ์การประเมินทักษะการเล่นลูกสองมือบน (Set-up)

ระดับความสามารถ	ชาย (จำนวนครั้ง)	คะแนน	หญิง (จำนวนครั้ง)	หมายเหตุ
สูงมาก	10 ครั้งขึ้นไป	5	13 ครั้งขึ้นไป	เวลา 30 วินาที
สูง	7-9	4	1-12	
ปานกลาง	5-6	3	7-9	
ต่ำ	3-4	2	4-6	
ต่ำมาก	0-2	1	0-3	

3.3.2.3 แบบประเมินการเสิร์ฟลูกบอล (Serve) คือ การทดสอบทักษะการใช้แขนเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลให้ลอยขึ้นไปบนอากาศและต้องข้ามตาข่ายไปอีกฝั่งที่กำหนดไว้ภายในเขตที่กำหนดให้ โดยให้จำนวนครั้งที่ผ่านเกณฑ์ได้มากที่สุด และให้คะแนนจากท่าทางการเสิร์ฟลูกบอล โดยลักษณะการยืนต้องแยกขากว้างเท่าช่วงไหล่ มือที่ถือลูกบอลเหยียดแขนตรงมาด้านหน้า ก่อนเสิร์ฟลูกบอลต้องย่อเข้า เหวี่ยงแขนอีกข้างไปด้านหลัง ปิดตัวเล็กน้อย ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 3.4 เกณฑ์การประเมินทักษะการเสิร์ฟลูกบอล (Serve)

ระดับความสามารถ	ชาย (จำนวนครั้ง)	คะแนน	หญิง (จำนวนครั้ง)	หมายเหตุ
สูงมาก	13 ครั้งขึ้นไป	5	13 ครั้งขึ้นไป	กำหนดให้ 15 ลูก
สูง	10-12	4	10-12	
ปานกลาง	7-9	3	7-9	
ต่ำ	4-6	2	4-6	
ต่ำมาก	0-3	1	0-3	

3.3.2.5 นำแบบทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษา สติ การวัดและการประเมินผล จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านความถูกต้องด้านเนื้อหาภาษการวิจัย 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบของแบบทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานโดยการหาค่า IOC ซึ่งมีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนน +1 สำหรับข้อคำถามที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อคำถามที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อคำถามที่ไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.2.6 นำผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ที่ได้จากการประเมิน มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วตัดเอาข้อสอบที่มีความสอดคล้องตามเนื้อหาที่มีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.60 ขึ้นไป

พบว่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาได้แบบทดสอบทักษะที่มีความสอดคล้องจำนวน 4 แบบทดสอบ คัดเลือกไว้ใช้จริง 4 แบบทดสอบ แล้วมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.60-1.00

3.3.2.7 นำแบบทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไปใช้ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.3.3 การสร้างและหาคุณภาพแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียน

แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียน วิชาพลศึกษา เรื่องกีฬาวอลเลย์บอล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียน วิชาพลศึกษา เรื่องทักษะปฏิบัติกีฬาวอลเลย์บอลพื้นฐาน การวัดผลประเมินผล จากตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

3.3.3.2 กำหนดคุณลักษณะ และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษา

3.3.3.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่องทักษะปฏิบัติกีฬาวอลเลย์บอลพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดเป็น 5 ระดับ (พิชิต ฤทธิ์จำรูญ, 2551, หน้า 248) ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายของแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า มีดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง พึงพอใจระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง พึงพอใจระดับมาก

2.51-3.50 หมายถึง พึงพอใจระดับปานกลาง

1.50-2.50 หมายถึง พึงพอใจระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง พึงพอใจระดับน้อยที่สุด

3.3.3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดไม่ตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด

3.3.3.5 นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ มาคำนวณหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ความเหมาะสมของการใช้ภาษา ตลอดจนดูว่าคำถามนั้นวัดความพึงพอใจต่อการเรียนได้หรือไม่ ซึ่งต้องมีค่า (IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.60 ขึ้นไป

พบว่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาได้แบบสอบถามที่มีค่าสอดคล้อง จำนวน 20 ข้อ คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 20 ข้อ แล้วมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.60-1.00

3.3.3.6 จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะอาด ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มเป้าหมายที่ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าเป็นผู้ดำเนินการทดลองและใช้เวลาทดลอง จำนวน 14 ชั่วโมง โดยทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน ดังนี้

3.4.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มเป้าหมายด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ โดยใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเก็บบันทึกคะแนน

3.4.2 ดำเนินการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ใช้แผนการเรียนรู้ทั้งหมด 8 แผนการเรียนรู้ จำนวน 14 ชั่วโมง

3.4.3 หลังสิ้นสุดการสอน จึงทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มเป้าหมายด้วยแบบทดสอบทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน เพื่อเก็บบันทึกคะแนน

3.4.4 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความพึงพอใจ โดยการทำแบบสอบถามแบบ Rating Scale 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

3.4.5 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองกับนักเรียนไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อสรุปผลการทดลองตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.5.1 หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะเบื้องต้นกีฬา วอลเลย์บอลที่มีประสิทธิภาพ 80/80

3.5.2 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะเบื้องต้นกีฬา วอลเลย์บอล

3.5.3 วิเคราะห์ทักษะเบื้องต้นกีฬา วอลเลย์บอล ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะเบื้องต้นกีฬา วอลเลย์บอล

3.5.4 วิเคราะห์หาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะเบื้องต้นกีฬา วอลเลย์บอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยหาค่าเฉลี่ย อัตราส่วน แลส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

3.6.1 การหาค่าคุณภาพเครื่องมือ

3.6.1.1 การหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551, น. 107-108)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3-1)$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่าง แบบทดสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.6.1.2 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของแบบวัดความพึงพอใจ โดยใช้คำนวณ ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551, น. 107-108)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3-2)$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการประเมินกับเกณฑ์การประเมิน
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.6.2 สถิติพื้นฐานได้แก่

3.6.2.1 ร้อยละ (Percentage) คำนวณจากสูตร (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546, น. 103-106)

$$P = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3-3)$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546, น. 107-108)

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{N} \quad (3-4)$$

เมื่อ \bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.6.2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณจากสูตร (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546, น. 122-124) ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{n(n-1)}} \quad (3-5)$$

เมื่อ S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X	แทน	คะแนนแต่ละคน
n	แทน	จำนวนนิสิตชายกลุ่มตัวอย่าง

3.6.3 การหาประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.6.3.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, น. 913-916)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N} \times 100}{A} \quad (3-6)$$

เมื่อ E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของผู้เรียนจากแบบฝึกหัด
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน
N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{B} \times 100 \quad (3-7)$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของการทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

3.6.4 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน t-test ดังนี้
(สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553, น. 70-71)

$$t = \frac{\bar{X} - \mu}{S/\sqrt{n}} ; df = n - 1 \quad (3-8)$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากร หรือ เกณฑ์ที่ตั้งขึ้น
	S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดเป้าหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
E ₁	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E ₂	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
t	แทน	สถิติทดสอบที่ใช้ในการพิจารณาความมีนัยสำคัญทางสถิติ (T-Test)
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 ลำดับขั้นในการนำเสนอในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนกับเกณฑ์ ร้อยละ 80 โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ปรากฏผลดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน คะแนนระหว่างเรียน E_1 กับคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน E_2 และผลเปรียบเทียบ 80/80

รายการ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1/E_2	ผลการเรียนเปรียบเทียบ กับเกณฑ์ 80/80
ประสิทธิภาพกระบวนการ	16	120	99.35	82.79	-	-
ประสิทธิภาพผลลัพธ์	16	20	5.83	84.41	82.79/84.41	สูงกว่าเกณฑ์

จากตารางที่ 4.1 พบว่า การพัฒนาแผนการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.79/84.41 แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ กล่าวคือ ประสิทธิภาพกระบวนการ E_1 มีค่าเท่ากับ 82.79 และประสิทธิภาพผลลัพธ์ E_2 มีค่าเท่ากับ 84.41

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนกับเกณฑ์ ร้อยละ 80 โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ปรากฏผลดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์

การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	% of Mean	t	Sig. (l-tailed)
หลังเรียน	16	16.81	1.17	84.41	2.78	0.0069

จากตารางที่ 4.2 พบว่า การทดสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.81 คิดเป็นร้อยละ 84.06 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ปรากฏผลดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบประสิทธิภาพทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ระหว่างคะแนนระหว่างเรียนกับหลังเรียน

การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig. (l-tailed)
ระหว่างเรียน	16	11.13	0.96	17.14*	0.0000
หลังเรียน	16	16.88	0.89		

จากตารางที่ 4.3 พบว่า การทดสอบระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.13 คะแนน และ 16.88 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าระหว่างเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ปรากฏผลดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อ	รายการ	\bar{X}	S.D.	ความพึงพอใจ
1	การเรียนรู้วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) ช่วยเพิ่มพูนความรู้ และทักษะปฏิบัติพื้นฐาน	4.38	0.72	มาก
2	วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) เรียนแล้วมีความสุข ไม่น่าเบื่อ	4.50	0.52	มาก
3	นักเรียนได้รับการกระตุ้นจากเพื่อนให้ปฏิบัติกิจกรรมจนสำเร็จ	4.50	0.63	มาก
4	ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) มีความเหมาะสม	4.44	0.03	มาก
5	การปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่มทำให้นักเรียน และเพื่อน ๆ สนุกกันมากกว่าเดิม	4.75	0.58	มากที่สุด
6	การปฏิบัติกิจกรรมทำให้นักเรียนได้ระดมความคิดเห็น ได้วางแผน และปรึกษากัน	4.56	0.51	มากที่สุด
7	วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนรู้มีความพร้อม และเพียงพอในการฝึกปฏิบัติ	4.50	0.73	มาก
8	เมื่อมีโอกาสนักเรียนชอบเล่นกีฬา วอลเลย์บอล เพื่อเป็นการออกกำลังกาย	4.25	0.77	มาก
9	นักเรียนสามารถปฏิบัติตนเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี	4.31	0.48	มาก
10	นักเรียนพอใจ วิชาพลศึกษา กีฬา วอลเลย์บอล เพราะเป็นการฝึกให้สามารถทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่มได้	4.75	0.45	มากที่สุด
11	สร้างคุณลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬา	4.00	0.89	มาก

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	\bar{X}	S.D.	ความพึงพอใจ
12	นักเรียนสามารถนำทักษะที่เรียนไปใช้ ในการออกกำลังกาย	4.38	0.81	มาก
13	นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับกฎ กติกา ของการเล่น กีฬา	4.63	0.62	มากที่สุด
14	ช่วยเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องและ ปลอดภัยในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน	4.63	0.50	มากที่สุด
15	นักเรียนได้ฝึกทักษะกีฬาที่เหมาะสมกับ ความสามารถของนักเรียน	4.32	0.79	มาก
16	สถานที่ที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนพลศึกษา	4.25	0.77	มาก
17	นักเรียนมีทักษะในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล	4.38	0.81	มาก
18	นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น	4.23	0.81	มาก
19	นักเรียนเห็นคุณค่าในการออกกำลังกาย	4.31	0.60	มาก
20	เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและ ซักถามปัญหา	4.31	0.70	มาก
	รวม	4.41	0.19	มาก

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) เท่ากับ 4.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.19 นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด จำนวน 5 รายการ และระดับมาก จำนวน 15 รายการ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนบ้านสะอาด ซึ่งมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับเกณฑ์ ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนบ้านสะอาด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ซึ่งประกอบไป ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียม ชั้นที่ 2 ชั้นอธิบาย และสาธิต ชั้นที่ 3 ชั้นฝึกปฏิบัติ ชั้นที่ 4 ชั้นนำไปใช้ ชั้นที่ 5 ชั้นสรุปและวัดประเมินผล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐาน กีฬาวอลเลย์บอล และแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

5.1 สรุป

5.1.1 การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.79/84.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5.1.2 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 นักเรียนมีทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.19)

5.2 อภิปรายผล

ผลของการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้การวิจัยบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้ทุกประการ ซึ่งมีประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

5.2.1 ผลการพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.79/84.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นได้ผ่านการให้คำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย อีกทั้งยังได้ผ่านการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ และผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้ผู้วิจัยได้เกิดความสนใจที่จะศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จนพบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แคมมณี (2550, น. 246) ที่ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะ ประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้น คือ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นตอนที่ 4 ขั้นใช้เทคนิควิธีการและขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ชูศรี วงศ์รัตนะ (2551, น. 133-134) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (PeerAssisted Learning) เป็นการเรียนรู้โดยให้นักเรียนช่วยเพื่อนซึ่งกันและกัน แทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรงเป็นการสอนกันตัวต่อตัวที่เพื่อนอาจช่วยเหลือแนะนำเพื่อนโดยตรง หรือใช้สื่อการเรียนรู้อื่นมาประกอบ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกฤตขจร ศรีราช (2561, น. 66) ที่ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง การพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาโดยมีความมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ผลปรากฏว่า ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง การพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา มีประสิทธิภาพ 87.73/80.74 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 16.81$) คิดเป็นร้อยละ 84.06 สูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นได้ผ่านการให้คำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย อีกทั้งยังได้ผ่านการประเมินคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง นำผลการทดสอบที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อทั้งฉบับ โดยคำนวณหาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์แบบทดสอบรายข้อเพื่อหาค่าความยากง่าย โดยหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีของ Brennan และทำการเลือกข้อสอบที่มีค่า อำนาจจำแนก และทำการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ และการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกิจกรรมเพื่อให้ได้แบบทดสอบที่มีคุณภาพ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีรัตน์ บำรุงชาติ (2550) เรื่องการพัฒนาทักษะการเล่นวอลเลย์บอลโดยใช้แบบฝึกทักษะการเล่นวอลเลย์บอลในการเล่นลูกสองมือบน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 และมีค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเท่ากับ 83.90/80.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 คิดเป็นร้อยละ 27.59 และสอดคล้องกับการศึกษาของ พรานทิพย์ วุฒิโชค (2550) การใช้นวัตกรรมประกอบการเรียน เรื่องการตบและการสกัดกั้นในวิชาวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ร้อยละของคะแนนระหว่างเรียนด้วยนวัตกรรมประกอบการเรียน เรื่องการตบและสกัดกั้นในวิชาวอลเลย์บอล มีค่าเท่ากับ 86.21 และร้อยละของคะแนนหลังเรียนมีค่า เท่ากับ 84.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และมีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.21/84.14 และนักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนดีขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด

5.2.3 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติพื้นฐานกีฬา วอลเลย์บอลระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 16.88$) สูงกว่าระหว่างเรียน ($\bar{X} = 11.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะแบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยได้คิดค้นคว้าสร้างขึ้นได้ผ่านการให้คำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย อีกทั้งยังได้ผ่านผู้เชี่ยวชาญด้านความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษา สถิติ การวัดและการประเมินผลเพื่อพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบของแบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล โดยการหาค่า IOC แล้วนำผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่ได้จากการประเมิน

มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ คัดเอาข้อสอบที่มีความสอดคล้องตามเนื้อหาที่มีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.60 ขึ้นไป จากนั้นนำแบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬา วอลเลย์บอลที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไปใช้ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป เพื่อให้ได้แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬา วอลเลย์บอลที่มีคุณภาพ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการจนพบว่า สอดคล้องกับแนวคิดของ อุทัย สงวนพงศ์ (2556, น. 9-12) ได้กล่าวถึงทักษะการเล่นวอลเลย์บอลว่าทักษะเฉพาะตัวมีความจำเป็นและสำคัญมาก ดังนั้นผู้เล่นจะต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจให้ถูกต้องเพราะการมีพื้นฐานที่ดีและถูกต้องย่อมทำให้ประสบผลสำเร็จในการเล่นขั้นสูงต่อไป ทักษะเบื้องต้นในการเล่นวอลเลย์บอล ประกอบด้วย การเล่นลูกสองมือล่าง การเล่นลูกสองมือบน การเสิร์ฟ และการตบ และผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัย พบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลมาศ พึ่งน้อย (2555, น. 109-110) ซึ่งได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้รายวิชาพลศึกษา เรื่อง กีฬา วอลเลย์บอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา พลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะกีฬา วอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบทดสอบทักษะกีฬา วอลเลย์บอล ผลการวิจัยพบว่า ทักษะกีฬา วอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.4 ผลการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.19) ทั้งนี้เป็นเพราะแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นได้ผ่านการให้คำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยอีกทั้งยังได้ผ่านผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและได้มีการศึกษาทฤษฎี หลักการวิธีการสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาพลศึกษา การวัดผล ประเมินผลจากตำราเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา กำหนดคุณลักษณะและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษา เพื่อให้ได้แบบประเมินที่มีคุณภาพฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปเก็บข้อมูล นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการยังพบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของ อพันธ์ พูลพุทธา (2558, น. 95-96) ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกที่เป็นไปในทางบวกของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกไม่สามารถมองเห็นได้ แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมาย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้สอนควรทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับรูปแบบและเทคนิคการจัดกิจกรรมอย่างดีก่อนนำไปใช้ และควรทำการชี้แจงทำความเข้าใจกับผู้เรียนทั้งในเรื่องของจุดประสงค์ และขั้นตอนในการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตรงกัน

5.3.1.2 ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรเตรียมตัวให้พร้อมก่อนทำการสอน ทั้งการศึกษาทำความเข้าใจ การจัดเตรียมสื่อการเรียนรู้การสอนที่เหมาะสม และเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายของนักเรียน เพื่อลดการเกิดอุบัติเหตุทางด้านร่างกาย

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์กับกิจกรรมการเรียนรู้แบบเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หรือรูปแบบการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อหาวิธีการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและการนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

5.3.2.2 ปัญหาของการเรียนการสอนในชั้นเรียน เนื่องจากการเรียนการสอนต้องควบคู่ไปกับการใช้อุปกรณ์กีฬา บางครั้งอุปกรณ์กีฬาบางส่วนมีความชำรุดเสียหายจนเกิดมีปัญหาในการใช้งาน จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการเรียนการสอน ซึ่งทำให้ผู้เรียนนั้นไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้เท่าที่ควร จึงควรตรวจสอบความพร้อมก่อนใช้งานเสมอ

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). เอกสารประกอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและ
พลศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ
- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ. (2546). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน
เป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กฤตขจร ศรีราช. (2561). การพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชีวัน บุญตัน. (2546). การใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่าน
ภาษาอังกฤษ และการมองเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). นวัตกรรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและ
การเขียนหนังสือสำหรับครูและผู้บริหาร. กรุงเทพฯ: เซนจูรี.
- ทศนา แชมมณี. (2554). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
(พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: ท่านสุทธาการพิมพ์.
- นันทนา ทองมูล. (2554). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร
และการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประนอม ดอนแก้ว. (2550). การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะ
การเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิชิต ฤทธิ์จรรย์. (2545). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: แฮ้าส์ออฟเคอร์มิสท์.

- เพียรพัทธ์ สาทอง. (2555). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วันชัย บุญรอด และคณะ. (2543). หนังสือเสริมการเรียนรู้พลาแนมัย พ.305 วอลเลย์บอล ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิริยะสมร บัวทอง. (2554). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวีส์และรูปแบบที่เน้นทักษะกระบวนการ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการประดิษฐ์บายสีความคิดสร้างสรรค์ และเจตคติต่อการเรียน ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- วิไล พิพัฒน์มงคลพร. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยวิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนปกติ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา) ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์และคณะ. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุณี กาญจนจันทร์. (2553). ผลของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ที่มีต่อระดับความรู้ความสามารถในการแยกเชื้อเห็ดบริสุทธิ์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). อุดรดิตต์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตต์
- แสงจันทร์ หนองหารพิทักษ์. (2555). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบูรณ์ เทียงธรรม. (2549). การพัฒนาการสอนกีฬาวอลเลย์บอล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อดิศักดิ์ ขำสุข. (2544). การฝึกวอลเลย์บอล 2000. กรุงเทพฯ: พิมพ์เขียว.
- อนงค์ ทิวะสิงห์. (2554). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวของเดวีส์ที่มีต่อการเรียนทักษะปฏิบัติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อัญชลี สุขศรี. (2554). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนตามแนวคิดของเดวีส์ ที่มีต่อทักษะกระบวนการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- อุทัย สงวนพงษ์. (2536). *คู่มือวอลเลย์บอล*. กรุงเทพฯ: มิตรภาพการพิมพ์และสตูดิโอ.
- Bender, W. N. (2002). *Differentiation instruction for students with learning disabilities*. California: Corwin Press, INC.
- Bandura, A., (1977). Cognitive Processes Mediating Behavioral Change. *Journal of Personality and Social Psychology*, 35, 125-139.
- Caserta - Henry, C. (1996). Reading buddies: A first grade intervention program. *The Reading Teacher*, 49, 500-503.
- Cohen, S. & Will, T.A. (1985). Stress, social support, and the buffering hypothesis. *Psychology Bulletin*, 98, 310-357.
- Fantuzzo, J.W., Riggio, R.E., Connelly, S., & Dimeff, L.A. (1989). Effects of reciprocal Peer tutoring on academic achievement and psychological adjustment: A component analysis. *Journal of Educational Psychology*, 81(2), 173-177.
- Fuchs, L.S., Fuchs, D., & Kazdan, S. (1999). Effects of peer-assisted learning strategies on high-school students with serious reading problems. *Remedial and Special Education*, 20(50), 309-318.
- Fuchs, D., Fuchs, L.S., Mathes, P.G., & Simmons, D.C. (1997). Peer-Assisted Learning Strategies: Making classrooms more responsive to diversity. *American Educational Research Journal*, 34, 174-206.
- Gaustad, J. (1993). *Peer and Cross-Age Tutoring*. Eric Clearinghouse on Educational Management Eugene OR no. ED354608.
- Imel, S. (1994). *Peer Tutoring in Adult and Literacy Education*. Eric Clearinghouse on Adult Career and Vocational Education Columbus OH no. ED368891.
- Jongekring, T. & Russell, J.D. (1999). Alternative Techniques for Providing Feedback to Student and Trainees: A Literature Review with Guidelines. *Educational Technology*, 54-58.
- Kohn, J.J., & Vajda, P.G. (1975). Peer-mediated instruction and small group interaction In the ESL classroom. *TESOL Quarterly*, 4(9), 379-390.
- Maheady, L., Mallette, B., Harper, G.F., Sacca, K.C. & Pomerantz, D. (1994). Peer mediated instruction for high-risk students. *Teaching Reading to High Risk Learners*. Massachusetts: Allyn and Bacon.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ก.1 แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
		5	4	3	2	1
1	สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2	สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3	การเขียนสาระสำคัญในแผนมีความถูกต้อง					
4	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน					
5	แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้					
6	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา					
7	จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
8	เนื้อหามีความชัดเจนเข้าใจง่าย และน่าสนใจ					
9	เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
10	เนื้อหาเหมาะสมกับเวลา					
11	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา					
12	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์					
13	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
14	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน					
15	สื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
16	สื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับเนื้อหา					
17	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนการสอน					
18	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติจริงได้					
19	กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นให้นักเรียน เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง					
20	การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					

ตารางที่ ก.2 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้
โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อที่	รายการประเมิน	Mean	S.D.	ความ เหมาะสม
1	สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
2	สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.40	0.55	มาก
3	สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.60	0.55	มากที่สุด
4	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน	4.40	0.89	มาก
5	แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องสัมพันธ์กับหน่วย การเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
6	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา	4.00	0.71	มาก
7	จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.40	0.55	มาก
8	เนื้อหามีความชัดเจนเข้าใจง่าย และน่าสนใจ	4.40	0.89	มาก
9	เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.20	0.84	มาก
10	เนื้อหาเหมาะสมกับเวลา	4.80	0.45	มากที่สุด
11	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา	4.40	0.55	มาก
12	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์	4.20	0.84	มาก
13	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4.00	0.71	มาก
14	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน	4.20	0.45	มาก
15	สื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.20	0.84	มาก
16	สื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับเนื้อหา	4.40	0.55	มาก
17	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนการสอน	4.40	0.55	มาก
18	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติ จริงได้	4.80	0.45	มากที่สุด
19	กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นให้นักเรียน เรียนรู้ จากการปฏิบัติจริง	4.80	0.45	มากที่สุด
20	การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4.40	0.55	มาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล)

เรื่อง การเล่นลูกสองมือล่าง (Under)

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอ

มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา
สาระสำคัญ

การเล่นวอลเลย์บอลไม่ว่าจะเป็นการรับ หรือการรุกโดยส่วนใหญ่จะเป็นการเล่นโดยใช้แขน ทั้งการรับลูกเสิร์ฟ การรับลูกตบของฝ่ายตรงข้าม จะใช้การเล่นมือล่างเพราะมีโอกาสลูกบอลได้ง่าย และแม่นยำ การเล่นลูกบอลด้วยมือล่างด้านหน้า และลูกตั้งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเล่น วอลเลย์บอล เหมาะสำหรับผู้เล่นที่หัดเล่นใหม่ อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้ในการออกกำลังกายในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมสมรรถภาพทางกายและทางจิตใจได้

ตัวชี้วัด พ 3.1 แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลิตภัณฑ์และแบบผสมผสานได้ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ เคลื่อนที่ และใช้อุปกรณ์ประกอบ

ตัวชี้วัด พ 3.2 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคลและประเภททีมได้อย่างละ 1 ชนิด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนเข้าใจและสามารถอธิบายการเล่นลูกสองมือล่างได้
2. ผู้เรียนมีความสนใจ และตั้งใจในการฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่าง
3. ผู้เรียนรักและชอบการฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่าง
4. ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่างและแนะนำการฝึกให้กับเพื่อน

นักเรียนในกลุ่มได้

สมรรถนะของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. มุ่งมั่นในการทำงาน
3. มีจิตสาธารณะ

สาระการเรียนรู้

1. วิธีการจับมือในการเล่นลูกสองมือล่าง
2. จุดสัมผัสสวอลเลย์บอลที่แขน
3. การออกแรงในการเล่นลูกสองมือล่าง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นเตรียม

- 1.1 สำนวณจำนวนนักเรียนที่ลา ขาด ป่วย
- 1.2 แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.3 อบอุ่นร่างกายโดยตัวแทนกลุ่มนำบริหารร่างกาย 10ท่าตามอิสระ

2. ขั้นอธิบายและสาธิต

- 2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่มตามแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
- 2.2 ครูอธิบายความหมาย ความสำคัญของการเล่นลูกสองมือล่าง และอธิบายถึงลำดับขั้นตอนการฝึกจากทักษะย่อย ไปหาทักษะใหญ่
- 2.3 ครูสาธิตทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่างจากทักษะย่อยไปหาทักษะใหญ่ 3 ทักษะ
- 2.4 นักเรียนสังเกตทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่างจากครู และปฏิบัติตามครูสาธิต

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ

- 3.1 นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อยที่ 1 โดยการเดินประคองลูกบอลไว้ที่แขน
- 3.2 นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อยที่ 2 โดยการใช้แขนส่งบอลขึ้นบนอากาศและใช้แขนรับบอลที่ตกลงมา (ไม่ออกแรงแขนปะทะลูกบอล)
- 3.3 นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อยที่ 3 โดยการใช้แขนส่งบอลขึ้นบนอากาศและใช้แขนรับบอลโดยออกแรงตีบอลกลับขึ้นไปขึ้นอากาศอย่างต่อเนื่องติดต่อกัน 3 ลูก
- 3.4 การฝึกทั้งหมดจะมีนักเรียนที่มีผลการเรียนที่ดี (หัวหน้ากลุ่ม) คอยแนะนำการฝึกปฏิบัติให้นักเรียนที่มีผลการเรียนปานกลางและผลการเรียนต่ำ
- 3.5 ครูสังเกตพฤติกรรมทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มตามแบบสังเกตพฤติกรรม

4. ขั้นการนำไปใช้

นักเรียนฝึกเล่นลูกสองมือล่าง (Under) อย่างต่อเนื่อง

5. ขั้นสรุป

5.1 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายสรุปเกี่ยวกับการเล่นลูกสองมือล่าง (Under) และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม

5.2 ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ฝึกปฏิบัติทักษะได้ดี และให้คำแนะนำและให้กำลังใจนักเรียนที่ปฏิบัติทักษะยังบกพร่อง

5.3 ครูนัดหมายการเรียนในชั่วโมงต่อไป

สื่อการเรียนการสอน/แหล่งการเรียนรู้

1. ลูกวอลเลย์บอล สนามวอลเลย์บอล นกหวีด

การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	เครื่องมือวัดผลและประเมินผล	วิธีวัดผลและประเมินผล	เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล
1. ผู้เรียนเข้าใจและสามารถอธิบายการเล่นลูกสองมือล่างได้	- การตอบคำถาม	- แบบประเมินการตอบคำถาม	- ได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไปผ่านเกณฑ์
2. ผู้เรียนมีความสนใจ และตั้งใจในการฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่าง	- มีความสนใจและตั้งใจฝึกซ้อม	- แบบสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน	- ได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไปผ่านเกณฑ์
3. ผู้เรียนรักและชอบการฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่าง			
4. ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะปฏิบัติการเล่นลูกสองมือล่าง และแนะนำการฝึกให้กับเพื่อนนักเรียนในกลุ่ม	- สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	- แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	- ได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไปผ่านเกณฑ์

ความเห็นของผู้บริหาร/ผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....

(.....)

ตำแหน่ง.....

...../...../.....

บันทึกผลหลังการเรียนการสอน

ผลการสอน

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....

(.....)

แบบประเมินการตอบคำถาม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะอาด ภาคเรียนที่ 2/2564

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน									ผลการประเมิน		
		สนใจและตั้งใจฟังคำถาม			ตอบคำถามได้ตรงประเด็น			ตอบคำถามอย่างสม่ำเสมอ			รวม (9)	ผ	มผ
		3	2	1	3	2	1	3	2	1			
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
....													

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับ 3 หมายถึง พฤติกรรมในระดับดี

ระดับ 2 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับปรับปรุง

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 9 คะแนน

คะแนน 7-9 หมายถึง ดี

คะแนน 4-6 หมายถึง ปานกลาง

คะแนน 0-3 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ)

แบบประเมินการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะอาด ภาคเรียนที่ 2/2564

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน									รวม (9)	ผลการประเมิน	
		ความสนใจ ตั้งใจเรียน			การยอมรับ ฟังความ คิดเห็นผู้อื่น			รับผิดชอบงาน				ผล	มผล
		3	2	1	3	2	1	3	2	1			
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
....													

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับ 3 หมายถึง พฤติกรรมในระดับดี

ระดับ 2 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับปรับปรุง

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 9 คะแนน

คะแนน 7-9 หมายถึง ดี

คะแนน 4-6 หมายถึง ปานกลาง

คะแนน 0-3 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ)

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะอาด ภาคเรียนที่ 2/2564
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่..... กลุ่มที่

ชื่อสมาชิกในกลุ่ม

1. 2.
 3. 4.
 5. 6.
 7. 8.

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการที่ตรงกับระดับคุณภาพที่นักเรียนทำได้

ที่	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			หมายเหตุ
		3	2	1	
1	มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์				
2	แบ่งหน้าที่ตามความเหมาะสมและความสามารถ				
3	มีการให้ความช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม				
4	ใช้เวลาในการทำงานอย่างเหมาะสม				
5	ร่วมกลุ่มกับเพื่อนด้วยความเต็มใจ				
6	มีการศึกษางาน และปฏิบัติตามขั้นตอน				
7	มีการปรึกษาหารือและวางแผนร่วมกันก่อนทำงาน				
8	การยอมรับฟังความคิดเห็น คำวิจารณ์และคำติชม ของผู้อื่น				
9	มีความกระตือรือร้นในการทำงานเป็นทีม				
10	รับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย				

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับ 3 หมายถึง พฤติกรรมในระดับดี

ระดับ 2 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับปรับปรุง

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 30 คะแนน

คะแนน 20-30 หมายถึง ดี

คะแนน 11-19 หมายถึง ปานกลาง

คะแนน 0-10 หมายถึง ปรับปรุง

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ)

แบบบันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะอาด ภาคเรียนที่ 2/2564

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล	แผนการเรียนรู้/คะแนน ประเมินผล				รวม (120)	ผลการ ประเมิน	
		แผนที่	แผนที่	แผนที่	แผนที่		ผ	มผ
		1 (30)	2 (30)	3 (30)	4 (30)			
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								
10								
11								
....								

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 120 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 80 ขึ้นไป

คะแนน 80-120 หมายถึง ดี

คะแนน 40-79 หมายถึง ปานกลาง

คะแนน 0-39 หมายถึง ปรับปรุง

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ)

ตารางที่ ก.3 คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

เลขที่	ระหว่างเรียน				รวม (40)	หลังเรียน (20)
	การอินเตอร์ (10)	การเซ้ต (10)	การตบ (10)	การเสิร์ฟ (10)		
1	8	7	8	8	31	17
2	8	8	8	7	31	18
3	9	7	8	8	32	15
4	8	8	6	8	30	16
5	6	8	9	8	31	17
6	8	7	8	9	32	18
7	9	8	8	6	31	17
8	8	9	8	8	33	18
9	8	9	8	8	33	16
10	8	8	9	8	33	19
11	8	8	10	8	34	18
12	7	8	8	8	31	17
13	8	8	8	8	32	17
14	8	8	8	8	32	16
15	9	8	8	8	33	18
16	8	8	8	8	32	17
รวม	128	127	130	126	511	274
เฉลี่ย	8	7.93	8.12	7.87	31.93	17.12
S.D.	0.73	0.57	0.80	0.61	1.25	1.16
ร้อยละ	80	80	81.25	78.75	79.84	85.62

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ระดับคำถาม	ข้อสอบ	คะแนนความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	5. กีฬาวอลเลย์บอลใช้ผู้เล่นข้างละกี่คน ก. 4 คน ข. 5 คน ค. 6 คน ง. 7 คน				
	6. วอลเลย์บอลเกิดขึ้นใน ค.ศ ไต ก. 1896 ข. 1897 ค. 1898 ง. 1899				
	7. ทีมที่ชนะเลิศการแข่งขันในแต่ละเซตจะต้องทำ คะแนนได้กี่คะแนน ก. 15 คะแนน ข. 20 คะแนน ค. 25 คะแนน ง. 27 คะแนน				
	8. กีฬาวอลเลย์บอลใช้ผู้เล่นสำรองฝ่ายละกี่คน ก. 5 คน ข. 6 คน ค. 7 คน ง. 4 คน				
	9. เมื่อเริ่มทำการแข่งขัน ตำแหน่งที่เสิร์ฟคนแรก คือตำแหน่งใด ก. กลางหน้า ข. หน้าขวา ค. หลังซ้าย ง. กลางหลัง				
	10. ข้อใด ไม่ใช่ ตำแหน่งของผู้เล่นกีฬา วอลเลย์บอล ก. กลางหลัง ข. หน้าขวา ค. หลังซ้าย ง. ศูนย์หน้า				
	11. ในการเสิร์ฟ ผู้เล่นต้องเสิร์ฟภายในกี่วินาที หลังจากได้สัญญาณนกหวีด ก. 5 วินาที ข. 7 วินาที ค. 8 วินาที ง. 10 วินาที				
	12. ข้อใดเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้มากที่สุดในการ เล่นวอลเลย์บอล ก. การเสิร์ฟ ข. การตบ ค. การเล่นลูกสองมือล่าง ง. การเล่นลูกสองมือบน				

ระดับคำถาม	ข้อสอบ	คะแนนความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>13. ถ้าผู้เสิร์ฟทำการเสิร์ฟก่อนได้ยื่นสัญญาณนกหวีดกรรมการจะตัดสินอย่างไร</p> <p>ก. เสียคะแนนให้ฝ่ายตรงข้าม 1 คะแนน</p> <p>ข. ยกเลิก และหมุนเปลี่ยนเพื่อให้เพื่อนเสิร์ฟแทน</p> <p>ค. ยกเลิก และให้ผู้เสิร์ฟคนเดิมเสิร์ฟใหม่อีกครั้ง</p> <p>ง. เปลี่ยนให้ฝ่ายตรงข้ามเสิร์ฟทันที</p>				
	<p>14. ตำแหน่งการยืนเสิร์ฟ ข้อใดกล่าวถูกต้องที่สุด</p> <p>ก. สามารถยืนเหยียบเส้นหลังได้</p> <p>ข. ยืนเสิร์ฟได้ในกรอบ 3 เมตรเท่านั้น</p> <p>ค. ยืนหลังเส้น และออกนอกกรอบสนามได้</p> <p>ง. ยืนหลังเส้น แต่ออกนอกกรอบสนามไม่ได้</p>				
	<p>15. ข้อใดเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้มากที่สุดในการเล่นวอลเลย์บอล</p> <p>ก. การเสิร์ฟ</p> <p>ข. การตบ</p> <p>ค. การเล่นลูกสองมือล่าง</p> <p>ง. การเล่นลูกสองมือบน</p>				
	<p>16. เสาอากาศของสนามวอลเลย์บอลมีไว้เพื่ออะไร</p> <p>ก. เพื่อความสวยงาม</p> <p>ข. แสดงแนวเขตของสนาม</p> <p>ค. ป้องกันฝ่ายตรงข้ามลูกมากไป</p> <p>ง. ป้องกันลูกวอลเลย์บอลถูกผู้ตัดสิน</p>				
2. ความเข้าใจ	<p>17. ลักษณะเฉพาะของกีฬาวอลเลย์บอล ข้อใดกล่าวผิด</p> <p>ก. การเล่นจะเริ่มเมื่อผู้เล่นเสิร์ฟลูก</p> <p>ข. เล่นโดยการส่งลูกบอลให้ข้ามตาข่าย</p> <p>ค. เมื่อฝ่ายใดรับบอลที่ข้ามตาข่ายมาไม่ได้ อีกฝ่ายหนึ่งจะได้คะแนน</p> <p>ง. มีผู้เล่นทีมละ 9 คน</p>				

ระดับคำถาม	ข้อสอบ	คะแนนความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	18. ทีมที่ได้เสิร์ฟ จะต้องให้ผู้เล่นในตำแหน่งใดเป็นคนเสิร์ฟลูก ก. ตำแหน่งขวาหลัง ข. ตำแหน่งขวาน้ำ ค. ตำแหน่งกลางหลัง ง. ตำแหน่งซ้ายหลัง				
	19. การเคลื่อนที่เข้ารับลูกบอลลักษณะต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว หมายความว่าอย่างไร ก. มีความแข็งแรง ข. มีความอดทน ค. มีความคล่องแคล่วว่องไว ง. มีความอ่อนตัวมาก				
	20. ผู้ที่ทำหน้าที่เล่นลูกสองมือบนส่วนใหญ่ จะเล่นลูกครั้งที่เท่าไร ก. ลูกที่ 1 ข. ลูกที่ 2 ค. ลูกที่ 3 ง. ข้อ ก และ ค ถูก				
	21. เป้าหมายสำคัญของการเล่นลูกสองมือบนเพื่ออะไร ก. ส่งลูกบอลให้เพื่อนเล่นลูกมือล่าง ข. เพื่อให้เพื่อนในทีมตบลูกบอล ค. เพื่อเปลี่ยนทิศทางความสนใจคู่ต่อสู้ ง. เพื่อหลอกคู่ต่อสู้				
	22. จุดมุ่งหมายของการเสิร์ฟคือข้อใด ก. เป็นการสร้างเกมรุก ข. การส่งลูกข้ามตาข่าย ค. เป็นการทำคะแนนโดยตรง ง. เป็นการส่งลูกเข้าเล่นครั้งแรก				
	23. ผู้ที่อยู่ตำแหน่งเสิร์ฟ เมื่อลูกเสียวจะเลื่อนไปยืนในตำแหน่งใดต่อไปนี้ ก. กลางหน้า ข. หน้าขวา ค. หลังซ้าย ง. กลางหลัง				

ระดับคำถาม	ข้อสอบ	คะแนนความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>24. การเสิร์ฟข้อใด ถือว่าเป็นลูกดี</p> <p>ก. แมวโยนบอลและเสิร์ฟออกจากมือ บอล ถูกตาข่ายและบอลลงแดนตรงข้าม</p> <p>ข. มดโยนบอลและเสิร์ฟออกจากมือ บอล ถูกตาข่ายและบอลลงแดนตนเอง</p> <p>ค. มายโยนบอลและเสิร์ฟทำเหยียบเส้น หลัง ก่อนบอลออกจากมือ</p> <p>ง. มินยื่นตำแหน่งกลางหลังแล้วเสิร์ฟลูก บอลลงในแดนตรงข้าม</p>				
	<p>25. ข้อใดไม่ใช่กติกาในการเล่นกีฬา วอลเลย์บอล</p> <p>ก. ผู้เล่นใช้อวัยวะทุกส่วนในการเล่นบอลได้</p> <p>ข. ผู้เล่นคนเดียวจะเล่นบอลติดกัน 2 ครั้งไม่ได้</p> <p>ค. ผู้เล่นแต่ละทีมต้องไม่ล้ำเส้นแบ่งแดนกัน</p> <p>ง. ผู้เล่นแต่ละทีมต้องไม่ถูกตัวผู้เล่นอีกฝ่าย</p>				
	<p>26. ก่อนที่จะเข้าสู่การเล่นเป็นทีม ผู้เล่นควร ผ่านการฝึกทักษะใดบ้าง</p> <p>ก. การรับลูก ข. การส่งลูก</p> <p>ค. การตบลูก ง. ถูกทุกข้อ</p>				
	<p>27. ทิศทางการหมุนตำแหน่งของผู้เล่นกีฬา วอลเลย์บอลเป็นอย่างไร</p> <p>ก. ตามเข็มนาฬิกา ข. ทวนเข็มนาฬิกา</p> <p>ค. หมุนข้ามคนไป 1 ตำแหน่ง</p> <p>ง. หมุนได้ตามความต้องการของผู้เล่น</p>				
	<p>28. การได้คะแนนในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล จะเกิดขึ้นกับฝ่ายใด</p> <p>ก. ฝ่ายส่งลูก ข. ฝ่ายรับลูก</p> <p>ค. ฝ่ายที่ชนะในการเล่นลูกนั้น</p> <p>ง. ฝ่ายที่แพ้ในการเล่นลูกนั้น</p>				

ระดับคำถาม	ข้อสอบ	คะแนนความ			ข้อเสนอแนะ
		สอดคล้อง			
		+1	0	-1	
	29. ตำแหน่งใดในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอลที่เป็นตำแหน่งเฉพาะ ก. ผู้ตบลูก ข. ผู้ตั้งลูก ค. ผู้ส่งลูก ง. ผู้รับลูก				
	30. ลูกที่เกิดจากการเล่นลูกสองมือบนจะเป็นลักษณะอย่างไร ก. ลูกที่แรงและเร็ว ข. ลูกจะโด่งและช้า ค. เป็นลูกที่บังคับทิศทางไม่ได้ ง. เป็นลูกที่บังคับทิศทางได้ง่าย				
3. การนำไปใช้	31. การเสี่ยงก่อนเริ่มเล่น ผู้ชนะการเสี่ยงจะได้สิทธิทำอะไรได้บ้าง ก. เลือกแดนหรือส่งก่อน ข. เลือกสีเสื้อสำหรับการแข่งขัน ค. เลือกแดนและขอเวลานอกก่อน ง. เลือกอบอุ่นร่างกายก่อนการแข่งขัน				
	32. ในการเสิร์ฟลูกมือล่าง ถ้าคนถนัดมือซ้ายจะต้องวางเท้าในลักษณะใด ก. เท้าชิดติดกัน ข. เท้าทั้งสองข้างเสมอกัน ค. เท้าขวาก้าวออกมาข้างหน้า ง. เท้าซ้ายก้าวออกมาข้างหน้า				
	33. เพื่อความปลอดภัย ก่อนเล่นกีฬา วอลเลย์บอลทุกครั้งควรทำอย่างไร ก. อบอุ่นร่างกาย ข. อาบน้ำเพื่อให้ร่างกายสดชื่น ค. ให้แพทย์ตรวจร่างกาย ง. รับประทานอาหารเพื่อจะได้มีกำลัง				

ระดับคำถาม	ข้อสอบ	คะแนนความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	34. การเล่นเกมสองมือล่างควรให้บอลกระทบ มือระดับใด ก. ระดับเข่า ข. ระดับหน้าผาก ค. ระดับอก ง. ระดับเอว				
	35. ในขณะที่ทำการแข่งขัน ฝ่ายตรงข้ามตบ ลูกบอลอย่างแรง อีกฝ่ายหนึ่งควรรับลูกบอล ลักษณะอย่างไร ก. แรงมากก็แรงไป ข. ยกแขนขึ้นตีบอลตามความถนัดตนเอง ค. รับลูกเกร็งข้อศอกแล้วผ่อนข้อมือ ง. ปล่อยลูกให้ตกพื้น				
	36. ลูกที่ฝ่ายตรงข้ามเสิร์ฟมา เรานิยมใช้ ทักษะข้อใดมากที่สุดในการรับลูกบอล ก. การเสิร์ฟ ข. การตบ ค. การเล่นเกมสองมือล่าง ง. การเล่นเกมสองมือบน				
	37. ข้อใดไม่ใช่โอกาสที่จะเล่นเกมสองมือล่าง ก. เพื่อส่งลูกบอลไปให้ตัวเขตตั้งตบ ข. เพื่อส่งลูกบอลข้ามตาข่ายไปฝ่ายตรงข้าม ค. เพื่อตีบอลครั้งที่ 2 สำหรับตบ ง. เพื่อใช้ในการเสิร์ฟบอล				
	38. การเสิร์ฟลูกมือล่าง ผู้เล่นจะใช้มือสัมผัส ลูกอยู่ที่ระดับใด ก. ระดับเอว ข. สูงกว่าไหล่ ค. ศีรษะ ง. เหนือศีรษะ				
4. การวิเคราะห์	39. การเล่นเกมฟาวอลเลย์บอลต้องอาศัย คุณธรรมข้อใด ก. ความอดทน ข. ความรอบคอบ ค. ความกล้าหาญ ง. ความสามัคคี				

ระดับคำถาม	ข้อสอบ	คะแนนความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>40. กรณีลูกวอลเลย์บอลถูกส่งมาทางด้านซ้าย ห่างจากตัวผู้เล่นประมาณ 2-3 ก้าว ผู้เล่นควรทำอย่างไร</p> <p>ก. การวิ่ง-ก้าว-ย่อ</p> <p>ข. การก้าว-ไขว้-ก้าว</p> <p>ค. การก้าว-ลาก-ชิด</p> <p>ง. เอียงตัวแล้วยื่นแขนไปเล่น</p>				
	<p>41. การอบอุ่นร่างกายทำเพื่อประโยชน์ในข้อใด</p> <p>ก. ป้องกันการเป็นไข้</p> <p>ข. ป้องกันอาการตื่นเต้นตกใจ</p> <p>ค. ป้องกันการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อ</p> <p>ง. ป้องกันจุดอ่อนของเกมการรับ</p>				
	<p>42. นักเรียนคิดว่าตำแหน่งที่เหมาะสมจะเล่นลูกสองมือบนได้ดีที่สุด คือตำแหน่งใด</p> <p>ก. ตำแหน่งกลางหลัง ข. ตำแหน่งกลางหน้า</p> <p>ค. ตำแหน่งหน้าซ้าย ง. ตำแหน่งหน้าขวา</p>				
	<p>43. เหตุใดจึงต้องเหวี่ยงแขนตามลูกบอลหลังการเสิร์ฟลูกไปแล้ว</p> <p>ก. เพื่อให้ลูกเสิร์ฟแรงขึ้น</p> <p>ข. เพื่อไม่ให้เสียจังหวะ</p> <p>ค. เพื่อเป็นการผ่อนแรง</p> <p>ง. เพื่อช่วยบังคับทิศทางลูกบอล</p>				
	<p>44. สถานการณ์ในข้อใด เป็นการตบลูกบอลได้ดีที่สุด</p> <p>ก. ลูกกวางใช้ข้อมือในการตีลูก</p> <p>ข. ลูกแก้วใช้หลังมือในการตีลูก</p> <p>ค. ลูกไก่ใช้ฝ่ามือในการตีลูก</p> <p>ง. ลูกกอล์ฟใช้ปลายนิ้วมือในการตีลูก</p>				

ตารางที่ ข.1 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ ของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกันเทคนิค
 เพื่อนช่วยเพื่อน

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)							
ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5		
ข้อ 1	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 3	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 4	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 5	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 6	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 7	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 8	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 9	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 10	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 11	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 12	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 13	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 14	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 15	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 16	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 17	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 18	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 19	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5		
ข้อ 20	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 21	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 22	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 23	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 24	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 25	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 26	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 27	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 28	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 29	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 30	0	1	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 31	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 32	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
ข้อ 33	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 34	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 35	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 36	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 37	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 38	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 39	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 40	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5		
ข้อ 41	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 42	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 43	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
ข้อ 44	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 45	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 46	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 47	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 48	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 49	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 50	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง ความรู้ทั่วไปกีฬาวอลเลย์บอล นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีจำนวน 52 ข้อ ใช้เวลา 60 นาที เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 ตัวเลือกเท่านั้น
2. การตอบให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (X) ลงในกระดาษคำตอบที่กำหนดให้ เช่น ถ้านักเรียนเลือกตอบตัวเลือก ก. ให้ปฏิบัติ ดังนี้

ข้อ	ก	ข	ค	ง
00.	X			

3. เขียนชื่อ - สกุล เลขที่นั่งสอบ ระดับชั้น ที่กระดาษคำตอบด้านบน
4. อย่าขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ในแบบทดสอบ
5. ถ้ามีข้อสงสัยใด ๆ ให้สอบถามกรรมการคุมสอบโดยตรง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง ความรู้ทั่วไปกีฬาวอลเลย์บอล นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำสั่ง ให้เลือกคำตอบข้อที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียวแล้วทำเครื่องหมาย (X) ลงในกระดาษคำตอบ

1. กีฬาวอลเลย์บอล เกิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศใด

ก. ญี่ปุ่น	ข. อังกฤษ
ค. เกาหลี	ง. สหรัฐอเมริกา
2. การนับคะแนนในเกม นับเซตละกี่คะแนน

ก. 20 คะแนน	ข. 22 คะแนน
ค. 25 คะแนน	ง. 27 คะแนน
3. วอลเลย์บอลเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. ไต

ก. 2438	ข. 2439
ค. 2440	ง. 2441
4. ใครเป็นคนที่เริ่มคิดกีฬาวอลเลย์บอลเป็นครั้งแรก

ก. จอร์น แมคโดนเนล	ข. อัลเฟรด ที เฮลสเต็ด
ค. อัลเบิร์ต	ง. วิลลี จี มอร์ แกน
5. กีฬาวอลเลย์บอลใช้ผู้เล่นข้างละกี่คน

ก. 4 คน	ข. 5 คน
ค. 6 คน	ง. 7 คน
6. วอลเลย์บอลเกิดขึ้นใน ค.ศ ไต

ก. 1896	ข. 1897
ค. 1898	ง. 1899
7. ทีมที่ชนะการแข่งขันในแต่ละเซตจะต้องทำคะแนนได้ที่คะแนน

ก. 15 คะแนน	ข. 20 คะแนน
ค. 25 คะแนน	ง. 27 คะแนน
8. กีฬาวอลเลย์บอลใช้ผู้เล่นสำรองฝ่ายละกี่คน

ก. 5 คน	ข. 6 คน
ค. 7 คน	ง. 4 คน
9. เมื่อเริ่มทำการแข่งขัน ตำแหน่งที่เสิร์ฟคนแรกคือตำแหน่งใด

ก. กลางหน้า	ข. หน้าขวา
ค. หลังซ้าย	ง. กลางหลัง

38. การเสิร์ฟลูกมือล่าง ผู้เล่นจะใช้มือสัมผัสลูกอยู่ที่ระดับใด
- ก. ระดับเอว
ข. สูงกว่าไหล่
ค. ศีรษะ
ง. เหนือศีรษะ
39. การเล่นเกมวอลเลย์บอลต้องอาศัยคุณธรรมข้อใด
- ก. ความอดทน
ข. ความรอบคอบ
ค. ความกล้าหาญ
ง. ความสามัคคี
40. กรณีลูกวอลเลย์บอลถูกส่งมาจากด้านซ้ายห่างจากตัวผู้เล่นประมาณ 2-3 ก้าว ผู้เล่นควรทำอย่างไร
- ก. การวิ่ง-ก้าว-ย่อ
ข. การก้าว-ไขว้-ก้าว
ค. การก้าว-ลาก-ชิต
ง. เอียงตัวแล้วยื่นแขนไปเล่น
41. การอบอุ่นร่างกายทำเพื่อประโยชน์ในข้อใด
- ก. ป้องกันการเป็นไข้
ข. ป้องกันอาการตื่นเต้นตกใจ
ค. ป้องกันการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อ
ง. ป้องกันจุดอ่อนของเกมการรับ
42. นักเรียนคิดว่าตำแหน่งที่เหมาะสมจะเล่นลูกสองมือบนได้ดีที่สุด คือตำแหน่งใด
- ก. ตำแหน่งกลางหลัง
ข. ตำแหน่งกลางหน้า
ค. ตำแหน่งหน้าซ้าย
ง. ตำแหน่งหน้าขวา
43. เหตุใดจึงต้องเหวี่ยงแขนตามลูกบอลหลังการเสิร์ฟลูกไปแล้ว
- ก. เพื่อให้ลูกเสิร์ฟแรงขึ้น
ข. เพื่อไม่ให้เสียจังหวะ
ค. เพื่อเป็นการผ่อนแรง
ง. เพื่อช่วยบังคับทิศทางลูกบอล
44. สถานการณ์ในข้อใด เป็นการตบลูกบอลได้ดีที่สุด
- ก. ลูกกว้างใช้ข้อมือในการตีลูก
ข. ลูกแก้วใช้หลังมือในการตีลูก
ค. ลูกโก่งใช้ฝ่ามือในการตีลูก
ง. ลูกกอล์ฟใช้ปลายนิ้วมือในการตีลูก
45. ตำแหน่งในข้อใดที่สามารถตบลูกบอลได้ดีที่สุด
- ก. ตำแหน่งหน้าซ้าย-หน้าขวา
ข. ตำแหน่งหน้าขวา-กลางหลัง
ค. ตำแหน่งกลางหลัง-หน้าซ้าย
ง. ตำแหน่งหลังขวา-หลังซ้าย
46. เมื่ออยู่ในสถานการณ์เกมรับ ผู้ที่อยู่ตำแหน่งกลางหลัง ควรเป็นผู้เล่นที่มีทักษะในการเล่นแบบใดได้ดี
- ก. เล่นลูกสองมือบนได้ดี
ข. เล่นลูกหยอดได้ดี
ค. เล่นลูกสองมือล่างได้ดี
ง. ตบลูกได้รุนแรงและแม่นยำ
47. การเล่นเกมสองมือล่าง ถ้าลูกสัมผัสข้อมือ วิธีลูกบอลจะเป็นอย่างไร
- ก. ทำให้ลูกแรง เปลี่ยนทิศทางการเล่น
ข. ทำให้ลูกเบา คนต่อไปจะเล่นง่าย
ค. ทำให้ลูกแรง วิธีบอลดี
ง. ทำให้ลูกเบาและเปลี่ยนทิศทางการเล่น

48. ในการเล่นวอลเลย์บอล ผู้เล่นต้องใช้ส่วนใดของร่างกายมากที่สุด

ก. เท้า

ข. มือ

ค. ศีรษะ

ง. ลำตัว

49. ข้อใดเป็นคุณสมบัติที่ดีของผู้ตบลูก

ก. มีความรวดเร็วและคล่องตัวดี

ข. มีรูปร่างสูงใหญ่และแข็งแรง

ค. มีแรงส่งจากข้อเท้าดีและกระโดดได้สูง

ง. ถูกทุกข้อ

50. ข้อใด ไม่ใช่คุณสมบัติที่ดีของผู้ตั้งลูก

ก. มีความคล่องตัวดี

ข. มีรูปร่างสูงใหญ่ แข็งแรง

ค. มีความฉลาดและไหวพริบดี

ง. มีวิธีการตั้งลูกได้รุนแรงและแม่นยำ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง ความรู้ทั่วไปกีฬาวอลเลย์บอล นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อ	คำตอบ	ข้อ	คำตอบ	ข้อ	คำตอบ
1	ง	19	ค	37	ง
2	ค	20	ข	38	ก
3	ก	21	ข	39	ง
4	ง	22	ง	40	ค
5	ค	23	ง	41	ค
6	ก	24	ก	42	ข
7	ค	25	ก	43	ง
8	ข	26	ง	44	ค
9	ข	27	ก	45	ก
10	ง	28	ค	46	ค
11	ค	29	ข	47	ก
12	ค	30	ง	48	ข
13	ค	31	ก	49	ง
14	ง	32	ค	50	ก
15	ค	33	ก		
16	ข	34	ง		
17	ง	35	ค		
18	ก	36	ค		

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาโอลิมปิก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินความสอดคล้องแบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอล
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินความสอดคล้อง

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอล

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง โปรดประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอล แล้วลงความเห็นว่ามีเหมาะสมและสอดคล้องตามรายการประเมินหรือไม่ และให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความสอดคล้อง ดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอลมีความสอดคล้องเหมาะสม

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอลมีความสอดคล้องเหมาะสม

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอลไม่มีความสอดคล้องเหมาะสม

ข้อ	รายการประเมิน	ความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	มีความสอดคล้องกับแผนการประเมินผลการเรียนรู้				
2	มีวัตถุประสงค์การของวัดที่ชัดเจน				
3	การอธิบายรายละเอียดและวิธีการปฏิบัติถูกต้องชัดเจน				
4	มีรูปแบบขั้นตอนตามแบบทดสอบทักษะกีฬาถูกต้อง				
5	มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6				
6	มีเกณฑ์การให้คะแนนที่เหมาะสม				
7	วัสดุอุปกรณ์ และสถานที่มีความเหมาะสม				
8	เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีความเหมาะสม				
9	สามารถวัดทักษะพื้นฐานที่สำคัญของกีฬาวอลเลย์บอล และตรงตามเนื้อหา				
10	สามารถนำไปใช้ในการทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอลของนักเรียนได้จริง				

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ค.1 ผลของแบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอล
โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5		
ข้อ 1	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 3	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 4	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 5	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 6	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 7	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 8	0	1	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 9	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 10	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 มีดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบการเล่นลูกสองมือล่าง
2. แบบทดสอบการเล่นลูกสองมือบน
3. แบบทดสอบการเสิร์ฟลูกบอล
4. แบบทดสอบการเล่นลูกตบ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลที่ 1

การเล่นลูกสองมือล่าง

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่าง

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกวอลเลย์บอล
2. สนามวอลเลย์บอล
3. นาฬิกาจับเวลา
4. ใบบันทึกผลการ

วิธีปฏิบัติ

ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนถือลูกวอลเลย์บอลอยู่ในบริเวณที่กำหนดให้ เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณ "เริ่ม" ให้โยนลูกบอลขึ้นระดับศีรษะ ในขณะที่ลูกบอลตกลงมาให้ใช้แขนทั้งสองข้างรับลูกบอล และออกแรงตีลูกบอลกลับขึ้นไปบนอากาศ โดยจะต้องให้ลูกบอลลอยขึ้นไปเหนือศีรษะ ทำต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ภายในเวลาที่กำหนด โดยให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด

การให้คะแนน

นับจำนวนครั้งที่ลูกบอลกระทบแขนแล้วตีบอลลอยขึ้นไปบนอากาศ

เกณฑ์การประเมินทักษะพื้นฐานการเล่นลูกสองมือล่าง

ระดับ ความสามารถ	ชาย (จำนวนครั้ง)	คะแนน	หญิง (จำนวนครั้ง)	หมายเหตุ
สูงมาก	14 ครั้งขึ้นไป	5	16 ครั้งขึ้นไป	เวลา 30 วินาที
สูง	11-13	4	13-15	
ปานกลาง	7-10	3	8-12	
ต่ำ	4-6	2	5-7	
ต่ำมาก	0-3	1	0-4	

แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลที่ 2

การเล่นลูกสองมือบน

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือบน

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกวอลเลย์บอล
2. สนามวอลเลย์บอล
3. นาฬิกาจับเวลา
4. ใบบันทึกรายการ

วิธีปฏิบัติ

ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนถือลูกวอลเลย์บอลอยู่ในบริเวณที่กำหนดให้ และอยู่ในท่าเริ่มต้น โดยวิธีการจับลูกบอลให้ใช้นิ้วทั้งห้าสัมผัสลูกบอล หันหลังมือเข้าหาตนเอง และกางข้อศอกออกด้านข้างลำตัว เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณ "เริ่ม" ให้ออกแรงจากข้อมือและนิ้วมือโยนลูกบอลขึ้นเหนือศีรษะ ในขณะที่ลูกบอลลอยขึ้นไปบนอากาศและกำลังตกลงมา ให้เกร็งข้อมือและนิ้วมือรับลูกบอลให้อยู่ในท่าเริ่มต้น ทำเช่นนี้ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ภายในเวลาที่กำหนดโดยให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด

การให้คะแนน

นับจำนวนครั้งที่ใช้ข้อมือและนิ้วมือออกแรงโยนลูกบอลลอยขึ้นไปบนอากาศ

เกณฑ์การประเมินทักษะพื้นฐานการเล่นลูกสองมือบน

ระดับ ความสามารถ	ชาย (จำนวนครั้ง)	คะแนน	หญิง (จำนวนครั้ง)	หมายเหตุ
สูงมาก	13 ครั้งขึ้นไป	5	15 ครั้งขึ้นไป	เวลา 30 วินาที
สูง	10-12	4	11-14	
ปานกลาง	7-9	3	8-10	
ต่ำ	4-6	2	4-7	
ต่ำมาก	0-3	1	0-3	

แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลที่ 3

การเสิร์ฟลูกบอล

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการเสิร์ฟลูกบอล

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกวอลเลย์บอล
2. สนามวอลเลย์บอล
3. นาฬิกาจับเวลา
4. ไบซันทีกรายการ

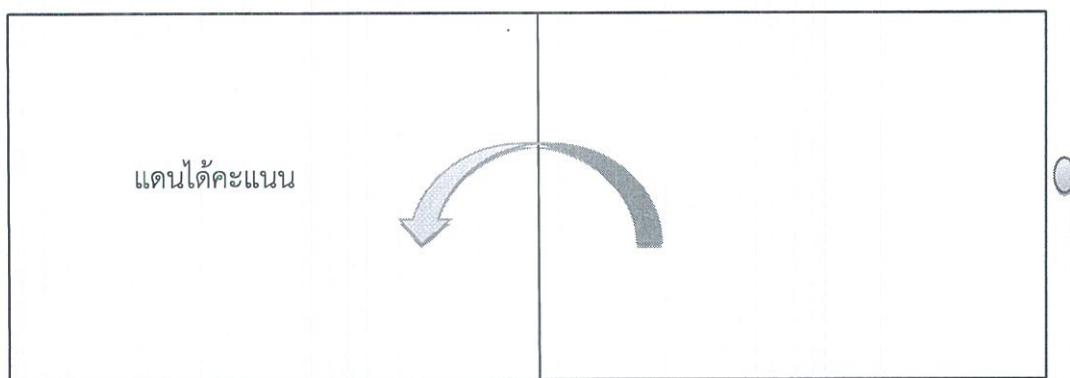
วิธีปฏิบัติ

ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนถือลูกวอลเลย์บอลอยู่ในบริเวณที่กำหนดให้ และอยู่ในท่าเริ่มต้นของการเสิร์ฟ เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณ "เริ่ม" ให้ผู้ทดสอบเสิร์ฟลูกบอลด้วยมือล่างในเขตเสิร์ฟ และให้ลูกบอลข้ามตาข่ายไปตกที่ฝั่งตรงข้ามและลงในบริเวณที่กำหนด ทำต่อเนื่องจนครบตามจำนวนครั้งที่กำหนด โดยให้ใช้เวลาได้น้อยที่สุด

การให้คะแนน

คิดคะแนนจากจำนวนครั้งที่เสิร์ฟข้ามตาข่ายลงในเขตที่กำหนด

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ผู้เข้ารับการทดสอบ

เกณฑ์การประเมินทักษะพื้นฐานการเสิร์ฟลูกบอล

ระดับ ความสามารถ	ชาย (ครั้ง)	คะแนน	หญิง (ครั้ง)	หมายเหตุ
สูงมาก	10	5	10	จำนวน 10 ครั้ง
สูง	8-9	4	8-9	
ปานกลาง	5-7	3	5-7	
ต่ำ	3-4	2	3-4	
ต่ำมาก	0-2	1	0-2	

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลที่ 4

การเล่นลูกตบ

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการเล่นลูกตบ

อุปกรณ์และสถานที่

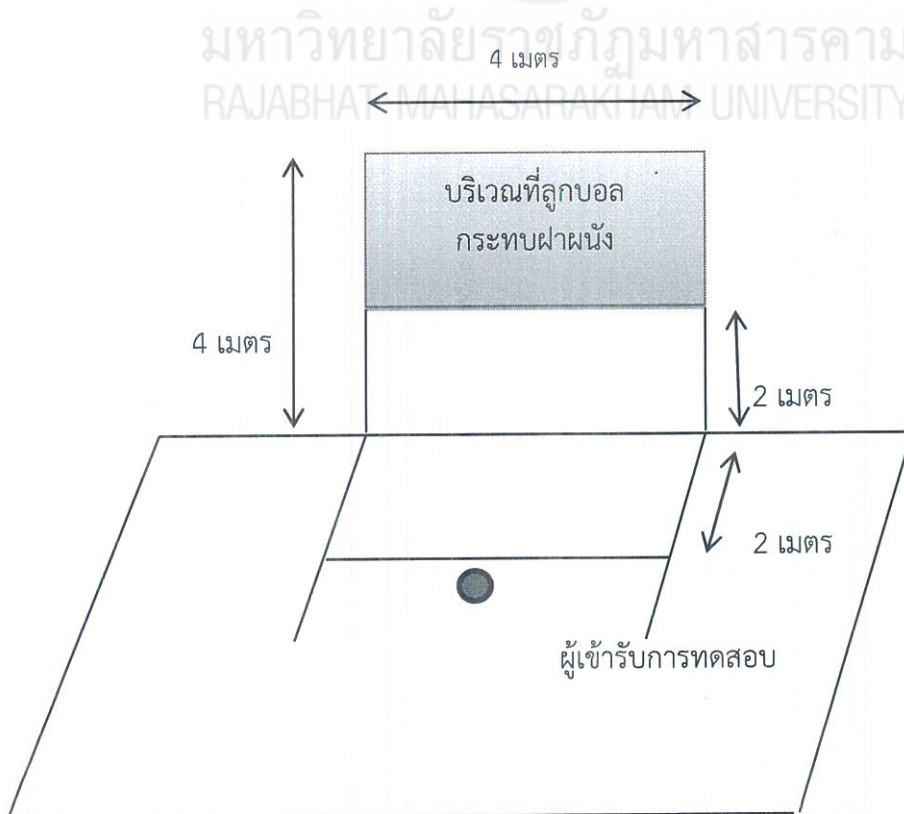
1. ลูกวอลเลย์บอล
2. สนามวอลเลย์บอล
3. นาฬิกาจับเวลา
4. ไบบนที่ทรายการ

วิธีปฏิบัติ

ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนถือลูกวอลเลย์บอลอยู่ในบริเวณที่กำหนดให้ เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณ "เริ่ม" ให้โยนลูกบอลขึ้นเหนือศีรษะ ในขณะที่ลูกบอลกำลังตกลงมาให้ใช้ฝ่ามือตบลูกบอลไปกระทบผนังในเขตที่กำหนด แล้วรอรับบอลที่กระดอนออกมา โดยใช้มือทั้งสองข้างรับลูกบอลไว้ ทำต่อเนื่องจนครบตามจำนวนครั้งที่กำหนด โดยให้ใช้เวลาได้น้อยที่สุด

การให้คะแนน

คิดคะแนนจากจำนวนครั้งที่ตีลูกบอลไปกระทบผนัง

เกณฑ์การประเมินทักษะพื้นฐานการเล่นลูกตบ

ระดับ ความสามารถ	ชาย (ครั้ง)	คะแนน	หญิง (ครั้ง)	หมายเหตุ
สูงมาก	13 ขึ้นไป	5	10 ขึ้นไป	30 วินาที
สูง	10-12	4	8-9	
ปานกลาง	7-9	3	5-7	
ต่ำ	4-6	2	3-4	
ต่ำมาก	0-3	1	0-2	

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามความพึงพอใจ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียน วิชาพลศึกษา สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียน วิชาพลศึกษา

เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส
ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแบบวัดความพึงพอใจและให้คะแนนความสอดคล้องของแบบวัดความพึง
พอใจต่อการเรียนวิชาพลศึกษา เรื่อง ทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลง
ในช่องคะแนนของแบบประเมิน ดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง มีความสอดคล้อง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจ

-1 หมายถึง ไม่มีความสอดคล้อง

ข้อ	รายการประเมิน	ความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	การเรียนวิชาพลศึกษา(วอลเลย์บอล)ช่วยเพิ่มพูนความรู้ และทักษะปฏิบัติพื้นฐาน				
2	วิชาพลศึกษา(วอลเลย์บอล)เรียนแล้วมีความสุข ไม่น่า เบื่อ				
3	นักเรียนได้รับการกระตุ้นจากเพื่อนให้ปฏิบัติกิจกรรมจน สำเร็จ				
4	ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา(วอลเลย์บอล)มี ความเหมาะสม				
5	การปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่มทำให้นักเรียน และเพื่อน ๆ สนิทกันมากกว่าเดิม				
6	การปฏิบัติกิจกรรมทำให้นักเรียนได้ระดมความคิดเห็น ได้ วางแผน และปรึกษากัน				
7	วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนรู้มีความพร้อมและ เพียงพอในการฝึกปฏิบัติ				
8	เมื่อมีโอกาสนักเรียนชอบเล่นกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อเป็น การออกกำลังกาย				
9	นักเรียนสามารถปฏิบัติตนเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี				

ข้อ	รายการประเมิน	ความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
10	นักเรียนพอใจ วิชาพลศึกษา กีฬาวอลเลย์บอล เพราะเป็นการฝึกให้สามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้				
11	สร้างคุณลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬา				
12	นักเรียนสามารถนำทักษะที่เรียนไปใช้ในการออกกำลังกาย				
13	นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับกฎ กติกา ของการเล่นกีฬา				
14	ช่วยเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องและปลอดภัย ในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน				
15	นักเรียนได้ฝึกทักษะกีฬาที่เหมาะสมกับความสามารถ ของนักเรียน				
16	สถานที่ที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนพลศึกษา				
17	นักเรียนมีทักษะในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล				
18	นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น				
19	นักเรียนเห็นคุณค่าในการออกกำลังกาย				
20	เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและซักถาม ปัญหา				

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง ผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ ง.1 ผลดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน (ผู้เชี่ยวชาญ)

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5		
ข้อ 1	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 3	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 4	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 5	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 6	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 7	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 8	0	1	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 9	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 10	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 11	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 12	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 13	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 14	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 15	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 16	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 17	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 18	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 19	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 20	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

แบบสอบถามความพึงพอใจ

คำชี้แจง

1. แบบวัดความพึงพอใจฉบับนี้ ใช้สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียน วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) เรื่อง ทักษะปฏิบัติพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอล โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีทั้งหมด 20 ข้อ 20 นาที

2. ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของนักเรียน เพียงช่องเดียว ซึ่งมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ คือ

5 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก

3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง

2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย

1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

3. การตอบแบบวัดความพึงพอใจในครั้งนี้ ไม่มีผลต่อคะแนนของนักเรียนแต่อย่างใด ผลที่ได้รับจะนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนของวิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) ต่อไป

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	การเรียนรู้วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) ช่วยเพิ่มพูนความรู้และทักษะปฏิบัติพื้นฐาน					
2	วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) เรียนแล้วมีความสุข ไม่น่าเบื่อ					
3	นักเรียนได้รับการกระตุ้นจากเพื่อนให้ปฏิบัติกิจกรรมจนสำเร็จ					
4	ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) มีความเหมาะสม					
5	การปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่มทำให้นักเรียน และเพื่อน ๆ สนุกกันมากกว่าเดิม					
6	การปฏิบัติกิจกรรมทำให้นักเรียนได้ระดมความคิดเห็น ได้วางแผน และปรึกษากัน					
7	วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนรู้มีความพร้อมและเพียงพอในการฝึกปฏิบัติ					
8	เมื่อมีโอกาสนักเรียนชอบเล่นกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อเป็นการออกกำลังกาย					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
9	นักเรียนสามารถปฏิบัติตนเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี					
10	นักเรียนพอใจ วิชาพลศึกษา กีฬาวอลเลย์บอล เพราะเป็นการฝึกให้สามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้					
11	สร้างคุณลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬา					
12	นักเรียนสามารถนำทักษะที่เรียนไปใช้ในการออกกำลังกาย					
13	นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับกฎ กติกา ของการเล่นกีฬา					
14	ช่วยเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องและปลอดภัยในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน					
15	นักเรียนได้ฝึกทักษะกีฬาที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน					
16	สถานที่ที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนพลศึกษา					
17	นักเรียนมีทักษะในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล					
18	นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น					
19	นักเรียนเห็นคุณค่าในการออกกำลังกาย					
20	เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและซักถามปัญหา					

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง ผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ ง.2 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
ของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	การเรียนรู้วิชาพลศึกษา(วอลเลย์บอล)ช่วยเพิ่มพูนความรู้และทักษะปฏิบัติพื้นฐาน					
2	วิชาพลศึกษา(วอลเลย์บอล)เรียนแล้วมีความสุข ไม่น่าเบื่อ					
3	นักเรียนได้รับการกระตุ้นจากเพื่อนให้ปฏิบัติกิจกรรมจนสำเร็จ					
4	ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) มีความเหมาะสม					
5	การปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่มทำให้นักเรียน และเพื่อน ๆ สนุกกันมากกว่าเดิม					
6	การปฏิบัติกิจกรรมทำให้นักเรียนได้ระดมความคิดเห็น ได้วางแผน และปรึกษากัน					
7	วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนรู้มีความพร้อมและเพียงพอในการฝึกปฏิบัติ					
8	เมื่อมีโอกาสนักเรียนชอบเล่นกีฬา วอลเลย์บอลเพื่อเป็นการออกกำลังกาย					
9	นักเรียนสามารถปฏิบัติตนเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี					
10	นักเรียนพอใจ วิชาพลศึกษา กีฬาวอลเลย์บอล เพราะเป็นการฝึกให้สามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้					
11	สร้างคุณลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬา					
12	นักเรียนสามารถนำทักษะที่เรียนไปใช้ในการออกกำลังกาย					
13	นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับกฎ กติกา ของการเล่นกีฬา					
14	ช่วยเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องและปลอดภัยในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน					
15	นักเรียนได้ฝึกทักษะกีฬาที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน					
16	สถานที่ที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนพลศึกษา					

(ต่อ)

ตารางที่ ง.2 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
17	นักเรียนมีทักษะในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล					
18	นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น					
19	นักเรียนเห็นคุณค่าในการออกกำลังกาย					
20	เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและซักถามปัญหา					

ตารางที่ ง.3 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อที่	รายการ	Mean	S.D.	ความพึงพอใจ
1	การเรียนรู้วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) ช่วยเพิ่มพูนความรู้และทักษะปฏิบัติพื้นฐาน	4.38	0.72	มาก
2	วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) เรียนแล้วมีความสุขไม่น่าเบื่อ	4.50	0.52	มาก
3	นักเรียนได้รับการกระตุ้นจากเพื่อนให้ปฏิบัติกิจกรรมจนสำเร็จ	4.50	0.63	มาก
4	ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) มีความเหมาะสม	4.44	0.63	มาก
5	การปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่มทำให้นักเรียน และเพื่อน ๆ สนุกกันมากกว่าเดิม	4.75	0.58	มากที่สุด
6	การปฏิบัติกิจกรรมทำให้นักเรียนได้ระดมความคิดเห็นได้วางแผน และปรึกษากัน	4.56	0.51	มากที่สุด
7	วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนรู้มีความพร้อมและเพียงพอในการฝึกปฏิบัติ	4.50	0.73	มาก
8	เมื่อมีโอกาสนักเรียนชอบเล่นกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อเป็นการออกกำลังกาย	4.25	0.77	มาก
9	นักเรียนสามารถปฏิบัติตนเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี	4.31	0.48	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ ง.3 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	Mean	S.D.	ความพึงพอใจ
10	นักเรียนพอใจ วิชาพลศึกษา เพราะเป็นการฝึกให้สามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม	4.75	0.45	มากที่สุด
11	สร้างคุณลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬา	4.00	0.89	มาก
12	นักเรียนสามารถนำทักษะที่เรียนไปใช้ในการออกกำลังกาย	4.38	0.81	มาก
13	นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับกฎ กติกา ของการเล่นกีฬา	4.63	0.62	มากที่สุด
14	ช่วยเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องและปลอดภัยในการปฏิบัติกิจกรรม	4.63	0.50	มากที่สุด
15	นักเรียนได้ฝึกทักษะกีฬาที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	4.31	0.79	มาก
16	สถานที่ที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนพลศึกษา	4.25	0.77	มาก
17	นักเรียนมีทักษะในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล	4.38	0.81	มาก
18	นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น	4.13	0.81	มาก
19	นักเรียนเห็นคุณค่าในการออกกำลังกาย	4.31	0.60	มาก
20	เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและซักถามปัญหา	4.31	0.70	มาก

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๕๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นายเชาวรัตน์ สุดเพาะ

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ รหัสประจำตัว ๖๒๘๐๑๐๕๒๐๑๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นายบัณฑิต นามสีฐาน

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ รหัสประจำตัว ๖๒๘๐๑๐๕๒๐๑๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นักวิจัย จันทนุมา)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวทัศนีย์ ศรีหาบุตร

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ รหัสประจำตัว ๖๒๘๐๑๐๕๒๐๑๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภัฏฐชัย จันทขุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองหลุม

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ รหัสประจำตัว ๖๒๘๐๑๐๕๒๐๑๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือวิจัยและเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๗๙๑๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๙ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสะอาด

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ รหัสประจำตัว ๖๒๘๐๑๐๕๒๐๑๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าใช้เครื่องมือวิจัย และเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภัทรชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
 ที่ ลสบ ว ๑๕๖/๒๕๖๓ วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๓
 เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จังหาร

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ รหัสประจำตัว ๖๒๘๐๑๐๕๒๐๑๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอร้องเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภัทรชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
 ที่ ลสบ ว ๑๔๕ /๒๕๖๓ วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๓
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรณคำ

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ รหัสประจำตัว ๖๒๘๐๑๐๕๒๐๑๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

มะลิวัลย์ มุกเสื่อ, ประยงค์ หัตถพรหม และภูษิต บุญทองเถิง. (2564). การพัฒนาทักษะปฏิบัติ
วอลเลย์บอลพื้นฐานโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (น. 677-690). ใน การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 2
และนานาชาติ ครั้งที่ 1. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวมะลิวัลย์ มุกเสื่อ
วันเกิด	วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2535
ที่อยู่ปัจจุบัน	80 หมู่ที่ 12 ตำบลซาง อำเภอนาคู จังหวัดบึงกาฬ 38150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2558	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2564	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY